

Dziennik Urzędowy L 151

Unii Europejskiej

Tom 50

Wydanie polskie

Legislacja

13 czerwca 2007

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 643/2007 z dnia 11 czerwca 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 41/2007 w odniesieniu do zalecanego przez Międzynarodową Komisję ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego planu odbudowy zasobów tuńczyka błękitnopłetwego** 1

- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 644/2007 z dnia 12 czerwca 2007 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 17

- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 645/2007 z dnia 12 czerwca 2007 r. ustalające ostateczną uzupełniającą ilość surowego cukru trzcinowego pochodzącego z państw AKP oraz Indii celem dostarczenia do rafinerii cukru na rok gospodarczy 2006/2007** 19

- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 646/2007 z dnia 12 czerwca 2007 r. wykonujące rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wspólnotowego celu ograniczenia częstości występowania *Salmonella enteritidis* i *Salmonella typhimurium* u brojlerów i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1091/2005⁽¹⁾**..... 21

- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 647/2007 z dnia 12 czerwca 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2229/2004 ustanawiające dodatkowe szczegółowe zasady wdrażania czwartego etapu programu pracy określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG⁽¹⁾** 26

- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 648/2007 z dnia 11 czerwca 2007 r. ustanawiające zakaz połowów buławika czarnego w wodach ICES Vb, VI, VII (wody Wspólnoty oraz wody nieznajdujące się w obszarze zwierzchnictwa lub jurysdykcji krajów trzecich) przez statki pływające pod banderą Hiszpanii** 28

- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 649/2007 z dnia 12 czerwca 2007 r. ustanawiające zakaz połowów halibuta niebieskiego w wodach WE obszarów ICES IIa i IV oraz wodach WE i wodach międzynarodowych obszaru ICES VI przez statki pływające pod banderą Hiszpanii** 30

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

DECYZJE

Rada

2007/401/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 25 maja 2007 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów zastępcy członka z Belgii 32

Komisja

2007/402/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 6 grudnia 2006 r. w sprawie pomocy państwa C 6/2006 (ex N 417/2005), którą Niemcy zamierzają przyznać na rzecz Volkswerft Stralsund (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 5790) ⁽¹⁾ 33

2007/403/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 20 grudnia 2006 r. uznająca koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem oraz z funkcjonowaniem porozumienia EOG (Sprawa nr COMP/M.4215 – Glatfelter/Crompton Assets) (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 6764) ⁽¹⁾ 41

2007/404/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 12 czerwca 2007 r. zezwalająca państwom członkowskim na przedłużenie tymczasowych zezwoleń przyznanych na nową substancję czynną novaluron (notyfikowana jako dokument nr C(2007) 2454) ⁽¹⁾ 45

III Akty przyjęte na mocy Traktatu UE

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

- ★ Wspólne działanie Rady 2007/405/WPZiB z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie misji policyjnej w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa, mającej odniesienie do wymiaru sprawiedliwości w Demokratycznej Republice Konga (EUPOL DRK Konga) 46
- ★ Wspólne działanie Rady 2007/406/WPZiB z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie misji doradczej i pomocowej Unii Europejskiej w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa Demokratycznej Republiki Konga (DRK) (EUSEC DR Konga) 52



⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 643/2007

z dnia 11 czerwca 2007 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 41/2007 w odniesieniu do zalecanego przez Międzynarodową Komisję ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego planu odbudowy zasobów tuńczyka błękitnopłetwego

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

w oczekiwaniu na porozumienie dotyczące ostatecznego rozdziału tych zasobów na mocy konwencji ICCAT.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 20,

- (5) W celu odbudowy zasobów plan ICCAT w zakresie odbudowy zasobów przewiduje stopniowe zmniejszenie poziomu całkowitego dopuszczalnego połowu (TAC) w latach 2007–2010, ograniczenie połowów na określonych obszarach i w określonych okresach, nową minimalną wielkość tuńczyka błękitnopłetwego, środki dotyczące rybołówstwa sportowego i rekreacyjnego, a także środki kontrolne oraz wprowadzenie Systemu Wspólnej Międzynarodowej Kontroli ICCAT w celu zagwarantowania skuteczności planu odbudowy zasobów.

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 41/2007 ⁽²⁾ ustala wielkości dopuszczalnych połowów na 2007 r. i związane z nimi warunki dla pewnych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe.

W celu wniesienia wkładu do ochrony tuńczyka błękitnopłetwego należy wprowadzić środki specjalne od roku 2007 w oczekiwaniu na przyjęcie rozporządzenia Rady wprowadzającego wieloletnie środki na rzecz odbudowy zasobów tuńczyka błękitnopłetwego.

(2) Od dnia 14 listopada 1997 r. Wspólnota jest stroną Międzynarodowej konwencji o ochronie tuńczyka atlantyckiego ⁽³⁾.

- (6) Połowy tuńczyka błękitnopłetwego przez wspólnotowe statki rybackie rozpoczęły się w lutym 2007 r., należało więc wprowadzić ustalone przez ICCAT środki w zakresie zarządzania i kontroli tych połowów od lutego 2007 r., a nie od dnia 13 czerwca 2007 r., zgodnie z zaleceniem ICCAT 2006[05] w celu zapewnienia zgodności z planem odbudowy zasobów tuńczyka błękitnopłetwego.

(3) Na dorocznym posiedzeniu Międzynarodowej Komisji ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego (ICCAT) w listopadzie 2006 r. przyjęto zalecenie 2006[05] dotyczące ustanowienia piętnastoletniego planu odbudowy zasobów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym.

- (7) Środki przyjęte na mocy niniejszego rozporządzenia, wyłącznie do celów ich finansowania, są uznawane za plan odbudowy w rozumieniu art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002.

(4) Na mocy rozporządzenia (WE) nr 41/2007 wielkości dopuszczalnych połowów i związane z nimi warunki dla tuńczyka błękitnopłetwego ustalono tymczasowo

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.

⁽²⁾ Dz.U. L 15 z 20.1.2007, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 444/2007 (Dz.U. L 106 z 24.4.2007, str. 22).

⁽³⁾ Dz.U. L 162 z 18.6.1986, str. 33.

- (8) Rozporządzenie (WE) nr 41/2007 powinno zatem zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 41/2007 wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się rozdział Xa w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ Xa

ŚRODKI SPECJALNE W ODNIESIENIU DO TUŃCZYKA BŁĘKITNOPIĘTWEGO WE WSCHODNIM ATLANTYKU I W MORZU ŚRÓDZIEMNYM

SEKCJA 1

Środki w Zakresie Zarządzania

Artykuł 80a

Zakres zastosowania

Niniejszy rozdział określa ogólne zasady stosowania przez Wspólnotę środków specjalnych w odniesieniu do zasobów tuńczyka błękitnopłetwego (*Thunnus thynnus*) zalecanych przez Międzynarodową Komisję ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego (ICCAT). Ma on zastosowanie do tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym.

Artykuł 80b

Definicje

Do celów niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:

- a) »CPC« oznacza umawiające się strony Międzynarodowej konwencji o ochronie tuńczyka atlantyckiego oraz współpracujące nieumawiające się strony, podmioty lub podmioty rybackie;
- b) »statek rybacki« oznacza dowolny statek wykorzystywany lub przeznaczony do wykorzystania do celów przemysłowej eksploatacji zasobów tuńczyka, w tym statki przetwórcze i statki uczestniczące w przeladunkach;
- c) »wspólna operacja połowowa« oznacza wszelkie operacje dokonywane przez dwa statki lub więcej pływające pod banderami różnych CPC lub różnych państw członkowskich, w przypadku których połowy jednego statku przypisuje się w całości lub w części jednemu lub kilku innym statkom;
- d) »działania transferowe« oznaczają dowolny transfer tuńczyka błękitnopłetwego:
 - i) ze statku rybackiego do docelowego miejsca tuczu tuńczyków błękitnopłetwych, w tym transfer ryb, które padły lub uciekły w trakcie transportu;

- ii) z miejsca hodowli tuńczyków błękitnopłetwych lub tonara na statek przetwórczy, statek transportowy lub na ląd;

- e) »tonar« oznacza narzędzie połowowe zakotwiczone w dnie i zazwyczaj zawierające skrzydło, które prowadzi ryby do wnętrza pułapki;
- f) »hodowla w sadzach« oznacza, że tuńczyk błękitnopłetwy nie zostaje wciągnięty na pokład i obejmuje zarówno tucz, jak i hodowlę;
- g) »tucz« oznacza trzymanie tuńczyka w sadzu przez krótki okres (zazwyczaj 2–6 miesięcy) zmierzające przede wszystkim do zwiększenia zawartości tłuszczu w rybie;
- h) »hodowla« oznacza trzymanie tuńczyka w sadzu przez okres dłuższy niż rok, zmierzające do zwiększenia całkowitej biomasy;
- i) »przeladunek« oznacza przeladowanie całości lub części ładunku tuńczyka błękitnopłetwego ze statku rybackiego na inny statek rybacki w porcie;
- j) »statek przetwórczy« oznacza statek, na którego pokładzie produkty rybołówstwa poddaje się co najmniej jednej z następujących operacji przed ich opakowaniem: filetowanie lub krojenie, mrożenie lub przetworzenie;
- k) »rybołówstwo sportowe« oznacza połowy nieprzemysłowe, których uczestnicy należą do krajowej organizacji sportowej lub posiadają krajową licencję sportową;
- l) »rybołówstwo rekreacyjne« oznacza połowy nieprzemysłowe, których uczestnicy nie należą do krajowej organizacji sportowej ani nie posiadają krajowej licencji sportowej;
- m) »zadanie II« oznacza zadanie II zgodnie z definicją Międzynarodowej Komisji ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego (ICCAT) w »Podręczniku terenowym w zakresie statystyki i pobierania próbek tuńczyka atlantyckiego i tuńczykopodobnych« (wydanie trzecie, ICCAT, 1990 r.).

Artykuł 80c

Kwoty

1. Każde państwo członkowskie może przydzielić przysługującą mu kwotę tuńczyka błękitnopłetwego swoim statkom rybackim i tonarom, które mają pozwolenie na prowadzenie czynnych połowów tuńczyka błękitnopłetwego.
2. Prywatne uzgodnienia handlowe między obywatelami państwa członkowskiego i CPC, zmierzające do wykorzystania statku rybackiego pływającego pod banderą tego państwa członkowskiego do połowów w ramach kwoty tuńczyka przysługującej CPC, zawiera się wyłącznie za zezwoleniem zainteresowanego państwa członkowskiego, które informuje o tym Komisję.

Artykuł 80d

Wspólne operacje połowowe

1. Wszelkie wspólne operacje połowowe dotyczące tuńczyka błękitnopłetwego z udziałem statków pływających pod banderą państwa członkowskiego lub kilku państw członkowskich są dozwolone wyłącznie po wyrażeniu zgody przez zainteresowane państwo członkowskie lub państwa członkowskie bandery.

2. W momencie składania wniosku o zezwolenie każde państwo członkowskie podejmuje środki konieczne do uzyskania od swojego statku rybackiego uczestniczącego we wspólnej operacji połowowej szczegółowych informacji dotyczących czasu trwania wspólnej operacji, tożsamości biorących w niej udział operatorów oraz klucza przydziału dokonanych połowów pomiędzy statki.

3. Każde państwo członkowskie przekazuje Komisji informacje, o których mowa w ust. 2. Komisja niezwłocznie przekazuje te informacje do Sekretariatu ICCAT.

SEKCJA 2

Środki Techniczne

Artykuł 80e

Sezon zamknięty dla połowów

W drodze odstępstwa od przepisu określonego w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 520/2007 ⁽¹⁾:

- a) zakazuje się połowów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym przez duże statki o długości ponad 24 m, połowiące gatunki pelagiczne takłami oceanicznymi, w okresie od dnia 1 czerwca do dnia 31 grudnia 2007 r., z wyjątkiem obszaru wyznaczonego przez współrzędne geograficzne 10° W oraz 42° N;
- b) zakazuje się połowów tuńczyka błękitnopłetwego okrężnicami we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym w okresie od dnia 1 lipca do dnia 31 grudnia 2007 r.;
- c) zakazuje się połowów tuńczyka błękitnopłetwego statkami do połowu tuńczyków wędami ręcznymi we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym w okresie od dnia 15 listopada 2007 r. do dnia 15 maja 2008 r.;
- d) zakazuje się połowów tuńczyka błękitnopłetwego trawlerami do połowów pelagicznych we wschodnim Atlantyku w okresie od dnia 15 listopada 2007 r. do dnia 15 maja 2008 r.

Artykuł 80f

Stosowanie samolotów

W drodze odstępstwa od przepisu określonego w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 520/2007, zakazuje się stosowania samolotów lub śmigłowców do lokalizowania tuńczyka błękitnopłetwego na obszarze konwencji.

Artykuł 80g

Minimalna wielkość

1. W drodze odstępstwa od art. 8 i załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 520/2007, ze skutkiem najpóźniej od dnia 30 czerwca 2007 r. minimalną wielkość tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym ustala się na 30 kg lub 115 cm.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 i bez uszczerbku dla art. 80i, ze skutkiem najpóźniej od dnia 30 czerwca 2007 r. minimalna wielkość tuńczyka błękitnopłetwego (*Thunnus thynnus*) wynosząca 8 kg lub 75 cm ma zastosowanie do następujących tuńczyków błękitnopłetwych:

- a) tuńczyk błękitnopłetwy złowiony we wschodnim Atlantyku przez statki do połowu tuńczyków wędami ręcznymi, statki do połowu wędami holowanymi i trawlerzy do połowów pelagicznych;
- b) tuńczyk błękitnopłetwy złowiony w Morzu Adriatyckim do celów hodowlanych.

3. Dodatkowe warunki szczegółowe dla tuńczyka błękitnopłetwego złowionego we wschodnim Atlantyku przez statki do połowu tuńczyków wędami ręcznymi, statki do połowu wędami holowanymi i trawlerzy do połowów pelagicznych określono w części I załącznika XVIa.

Artykuł 80h

Plan pobierania próbek tuńczyka błękitnopłetwego

1. W drodze odstępstwa od przepisów określonych w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 520/2007, każde państwo członkowskie opracowuje program pobierania próbek w celu określenia struktury długościowej złowionego tuńczyka błękitnopłetwego.

2. Pobieranie próbek w celu oceny wielkości przeprowadza się na 100 sztukach na każde 100 ton żywych ryb albo na próbce stanowiącej 10 % całkowitej liczby ryb umieszczonych w sadzu. Próbkę wielkościową pobiera się na podstawie długości lub wagi podczas odłowu w miejscu hodowli oraz z ryb padłych w trakcie transportu, zgodnie z metodą przyjętą przez ICCAT w odniesieniu do zgłaszania danych w ramach zadania II.

3. Opracowuje się uzupełniające metody pobierania próbek dotyczące ryb hodowanych dłużej niż rok.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2007, str. 3.

4. Próbkę pobierane są losowo w czasie odłowu i obejmują wszystkie sadze. Dane dotyczące próbek pobranych w roku 2007 r. przekazuje się do ICCAT do dnia 31 maja 2008 r.

Artykuł 80i

Przyłów

1. Wszystkim statkom rybackim, połowiącym czynnie lub niepoławiającym czynnie tuńczyka błękitnopłetwego, zezwala się na przyłów w maksymalnej wysokości 8 % tuńczyka błękitnopłetwego o wadze 10–30 kg.

2. Wartość procentową określoną w ust. 1 oblicza się na podstawie całkowitego przyłowu wyrażonego w liczbie ryb przypadającej na wyładunek całkowitych połowów tuńczyka błękitnopłetwego tych statków albo na podstawie ekwiwalentu wagi wyrażonego w procentach.

3. Przyłów musi być odliczony z kwoty państwa członkowskiego bandery. Zakazuje się odrzutów martwych ryb z przyłowów; odrzuty te odlicza się z kwoty państwa członkowskiego bandery.

4. Do wyładunków przyłowu tuńczyka błękitnopłetwego stosuje się art. 80n oraz 80p ust. 3.

Artykuł 80j

Rybołówstwo rekreacyjne

1. W ramach rybołówstwa rekreacyjnego zabrania się połowu, trzymania na pokładzie, przeładunku i wyładunku więcej niż jednego osobnika tuńczyka błękitnopłetwego w ciągu danego rejsu morskiego.

2. Zabrania się wprowadzania do obrotu tuńczyka błękitnopłetwego złowionego w ramach rybołówstwa rekreacyjnego, chyba że służy to celom charytatywnym.

3. Każde państwo członkowskie odnotowuje dane dotyczące połowów w ramach rybołówstwa rekreacyjnego i przekazuje te dane Komisji. Komisja przekazuje te informacje Stałemu Komitetowi ICCAT ds. Badań Naukowych i Statystyki.

4. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki gwarantujące w jak największym stopniu wypuszczenie żywcem tuńczyka błękitnopłetwego, a zwłaszcza młodych osobników, w ramach rybołówstwa rekreacyjnego.

Artykuł 80k

Rybołówstwo sportowe

1. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu regulacji rybołówstwa sportowego, zwłaszcza za pomocą zezwoleń na połowy.

2. Zabrania się wprowadzania do obrotu tuńczyka błękitnopłetwego złowionego w ramach rybackich zawodów sportowych, chyba że służy to celom charytatywnym.

3. Każde państwo członkowskie odnotowuje dane dotyczące połowów w ramach rybołówstwa sportowego i przekazuje te dane Komisji. Komisja przekazuje te informacje Stałemu Komitetowi ICCAT ds. Badań Naukowych i Statystyki.

4. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki gwarantujące w jak największym stopniu wypuszczenie żywcem tuńczyka błękitnopłetwego, a zwłaszcza młodych osobników, w ramach rybołówstwa sportowego.

SEKCJA 3

Środki kontrolne

Artykuł 80l

Rejestr statków upoważnionych do czynnych połowów tuńczyka błękitnopłetwego

1. Do dnia 14 czerwca 2007 r. każde państwo członkowskie prześle Komisji drogą elektroniczną wykaz wszystkich statków rybackich pływających pod jego banderą, które upoważniono do czynnych połowów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym poprzez wydanie specjalnego zezwolenia połowowego.

2. Przed dniem 15 czerwca 2007 r. Komisja prześle te informacje Sekretariatowi Wykonawczemu ICCAT, tak aby statki te wprowadzono do prowadzonego przez ICCAT rejestru statków upoważnionych do połowów tuńczyka błękitnopłetwego.

3. Wspólnotowe statki rybackie, których dotyczy ten artykuł, a które nie są wprowadzone do rejestru ICCAT, nie mogą poławiać, trzymać na pokładzie, dokonywać przeładunku, transportu, transferu ani wyładunku tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym.

4. Artykuł 8a ust. 2, 4, 6, 7 i 8 rozporządzenia (WE) nr 1936/2001 stosuje się *mutatis mutandis*.

Artykuł 80m

Rejestr tonarów upoważnionych do połowów tuńczyka błękitnopłetwego

1. Do dnia 14 czerwca 2007 r. każde państwo członkowskie prześle Komisji drogą elektroniczną wykaz swoich tonarów upoważnionych do połowów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym poprzez wydanie specjalnego zezwolenia połowowego. Wykaz zawiera nazwy tonarów i numer rejestracyjny.

2. Przed dniem 15 czerwca 2007 r. Komisja prześle wykaz Sekretariatowi Wykonawczemu ICCAT, tak aby tonary te wprowadzono do prowadzonego przez ICCAT rejestru tonarów upoważnionych do połowów tuńczyka błękitnopłetwego.

3. Wspólnotowe tonary niewprowadzone do rejestru ICCAT nie mogą poławiać, trzymać, dokonywać przeladunku ani wyładunku tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym.

4. Artykuł 8a ust. 2, 4, 6, 7 i 8 rozporządzenia (WE) nr 1936/2001 stosuje się *mutatis mutandis*.

Artykuł 80n

Wyznaczone porty

1. Zabrania się wyładunku lub przeladunku ze statków, o których mowa w art. 80l, wszelkich ilości tuńczyka błękitnopłetwego złowionego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym w miejscach innych niż porty wyznaczone przez CPC i państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie wyznaczają miejsce wykorzystywane do wyładunków lub miejsce w pobliżu brzegu (wyznaczone porty), gdzie zezwala się na operacje wyładunku lub przeladunku tuńczyka błękitnopłetwego.

3. Państwa członkowskie prześlą Komisji listę wyznaczonych portów do dnia 14 czerwca 2007 r. Komisja przesyła tę informację do Sekretariatu Wykonawczego ICCAT przed dniem 15 czerwca 2007 r. Wszelkie późniejsze zmiany w wykazie co najmniej 15 dni przed wejściem zmiany w życie są zgłaszane Komisji w celu przekazania do Sekretariatu Wykonawczego ICCAT.

Artykuł 80o

Przeladunek

1. W drodze odstępstwa od art. 11 rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, zabrania się przeladunku tuńczyka błękitnopłetwego na morzu we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym, z wyjątkiem dużych statków łowiących tuńczyka błękitnopłetwego takłami oceanicznymi, prowadzących działania zgodnie z wydanym przez ICCAT zaleceniem 2005[06] ustanawiającym program przeladunków dla dużych statków rybackich łowiących tuńczyka błękitnopłetwego takłami oceanicznymi, ze zmianami.

2. Przed wejściem do dowolnego portu, co najmniej 48 godzin przed przewidywaną godziną przybycia, kapitan statku, na który dokonuje się przeladunku (statku dokonującego połowów lub statku przetwórci), lub jego przedstawiciel przekazuje właściwym organom państwa członkowskiego, z którego portu chce skorzystać, następujące informacje:

- a) przewidywaną godzinę przybycia;
- b) szacunkową ilość tuńczyka błękitnopłetwego na pokładzie;
- c) informację dotyczącą obszarów geograficznych, na których złowiono tuńczyka błękitnopłetwego, którego ma dotyczyć przeladunek;
- d) nazwę statku dokonującego połowów, który dostarcza tuńczyka błękitnopłetwego i jego numer w prowadzonym przez ICCAT rejestrze statków rybackich upoważnionych do połowów tuńczyka błękitnopłetwego;
- e) nazwę statku, na który dokonuje się przeladunku, i jego numer w prowadzonym przez ICCAT rejestrze statków rybackich upoważnionych do połowów tuńczyka błękitnopłetwego;
- f) tonaż przeladowywanego tuńczyka błękitnopłetwego.

3. Statkom rybackim dokonującym połowów nie zezwala się na przeladunek, chyba że uzyskały wcześniej zezwolenie od swojego państwa bandery.

4. Przed rozpoczęciem przeladunku kapitan statku dokonującego połowów informuje swoje państwo bandery o:

- a) ilościach przeladowywanego tuńczyka błękitnopłetwego;
- b) dacie i porcie przeladunku;

c) nazwie, numerze rejestracyjnym i banderze statku, na który dokonuje się przeladunku, i jego numerze w prowadzonym przez ICCAT rejestrze statków rybackich upoważnionych do połowów tuńczyka błękitnopłetwego;

d) obszarze geograficznym, na którym dokonano połowów tuńczyka.

5. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którego porcie dokonywany jest przeladunek, przeprowadza kontrolę statku, na który dokonuje się przeladunku, w momencie przybycia i sprawdza towar oraz dokumentację dotyczącą operacji przeladunku.

6. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którego porcie dokonywany jest przeladunek, wysyła w ciągu 48 godzin po zakończeniu przeladunku protokół przeladunku do organu państwa bandery statku dokonującego połowów.

7. Kapitan statku wspólnotowego, o którym mowa w art. 80l, wypełnia deklarację przeładunkową ICCAT i przekazuje ją właściwym organom państwa członkowskiego, pod którego banderą pływa. Deklarację przekazuje się nie później niż 15 dni po dacie przeładunku w porcie, zgodnie ze wzorem przedstawionym w części III załącznika XVIa.

Artykuł 80p

Wymogi ewidencyjne

1. Oprócz przestrzegania wymogów art. 6 i 8 rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, kapitan wspólnotowego statku rybackiego, o którym mowa w art. 80l, wprowadza w stosownych przypadkach do dziennika połowowego informacje wymienione w części II załącznika XVIa.

2. Kapitan statku wspólnotowego, o którym mowa w art. 80l, biorący udział we wspólnej operacji połowowej, wprowadza do dziennika połowowego dodatkowe informacje:

a) jeżeli połów jest wciągany na pokład lub przenoszony do sadzów:

— datę i godzinę połowów dokonanych podczas wspólnej operacji połowowej,

— lokalizację (długość i szerokość geograficzną) połowów dokonanych podczas wspólnej operacji połowowej,

— ilość złowionego tuńczyka błękitnopłetwego wciągniętego na pokład lub przeniesionego do sadzów,

— nazwę i międzynarodowy radiowy sygnał wywoławczy statku rybackiego;

b) dla statków biorących udział we wspólnej operacji połowowej, ale nie biorących udziału w transferze ryb:

— datę i godzinę wspólnej operacji połowowej,

— lokalizację (długość i szerokość geograficzną) wspólnej operacji połowowej,

— informację, że żadnych połowów nie wciągnięto na pokład ani nie przeniesiono do sadzów tego statku,

— nazwę i międzynarodowy(-e) radiowy(-e) sygnał(-y) wywoławczy(-e) statku(-ów) rybackiego(-ch).

3. Jeżeli statek dokonujący połowów biorący udział we wspólnej operacji połowowej deklaruje ilość tuńczyka błękitnopłetwego złowionego przy użyciu swoich narzędzi połowowych, kapitan statku zaznacza, dla każdego połowu, w odniesieniu do którego(-ych) statku(-ów) i państwa (państw) bandery liczy się kwotę połowów.

4. W drodze odstępstwa od przepisów art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, co najmniej na 4 godziny przed przewidywaną godziną przybycia do portu kapitan statku wspólnotowego, o którym mowa w art. 80l niniejszego rozporządzenia, lub jego przedstawiciel przekazują właściwemu organowi państwa członkowskiego (w tym państwa członkowskiego bandery) lub CPC, z których portów lub urzędzeń wyładunkowych zamierzają skorzystać, następujące informacje:

a) przewidywaną godzinę przybycia;

b) szacunkową ilość tuńczyka błękitnopłetwego na pokładzie;

c) informacje dotyczące strefy, w której dokonano połowów.

5. W przypadku wyładunku w wyznaczonym porcie państwa członkowskiego odpowiedni organ tego państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie bandery przesyła w ciągu 48 godzin od zakończenia wyładunku protokół z wyładunku organowi bandery statku.

Artykuł 80q

Kontrola w porcie lub w miejscu hodowli

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki gwarantujące przeprowadzanie kontroli w porcie w stosunku do wszystkich statków figurujących w prowadzonym przez ICCAT rejestrze statków upoważnionych do połowów tuńczyka błękitnopłetwego, wchodzących do wyznaczonego portu w celu wyładunku lub przeładunku tuńczyka błękitnopłetwego złowionego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym.

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki zmierzające do kontroli hodowli tuńczyków w sadzach, w miejscach gdzie odbywa się tucz lub hodowla pod ich jurysdykcją.

3. Jeżeli miejsca tuczu lub hodowli są położone na pełnym morzu, do państw członkowskich, w których siedzibę mają osoby fizyczne i prawne odpowiedzialne za tucz lub hodowlę, stosuje się *mutatis mutandis* przepisy ust. 2.

Artykuł 80r**Raporty połowowe**

1. Kapitan statku rybackiego dokonującego połowów, o których mowa w art. 80l, przesyła właściwym organom swoich państw członkowskich bandery »raport połowowy« określający ilości tuńczyka błękitnopłetwego złowionego przez ich statki, włącznie z operacjami połowowymi o wyniku zerowym.

2. Raport przekazuje się po raz pierwszy najpóźniej pod koniec okresu dziesięciu dni po wejściu na obszar wschodniego Atlantyku lub Morza Śródziemnego lub po rozpoczęciu rejsu połowowego. W przypadku wspólnych operacji połowowych kapitan statku dokonującego połowów wskazuje dla każdego połowu statek lub statki, dla którego (których) odlicza się połowy z kwoty państwa (państw) bandery.

3. Od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia kapitan statku rybackiego przekazuje co 5 dni raport dotyczący ilości tuńczyka błękitnopłetwego, włącznie z operacjami połowowymi o wyniku zerowym.

4. Każde państwo członkowskie przekazuje otrzymane raporty połowowe drogą elektroniczną lub w inny sposób Komisji. Komisja niezwłocznie przekazuje te informacje do Sekretariatu ICCAT.

5. Do piętnastego dnia każdego miesiąca państwa członkowskie informują Komisję w formie umożliwiającej komputerowe odczytanie o ilościach tuńczyka błękitnopłetwego złowionego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym, które zostały w poprzednim miesiącu wyładowane, przeładowane, umieszczone w tonarach lub umieszczone w sadzach przez statki pływające pod ich banderami.

Artykuł 80s**Kontrole krzyżowe**

1. Państwa członkowskie sprawdzają, w tym przy użyciu danych VMS (satelitarnego systemu monitorowania statków), przedkładanie dzienników połowowych i odpowiednie informacje odnotowane w dziennikach połowowych swoich statków, w dokumentacji transferowej/przeładunkowej i dokumentacji połowowej.

2. Państwa członkowskie prowadzą administracyjne kontrole krzyżowe wszystkich wyładunków, wszystkich przeładunków lub hodowli w sadzach, porównując ilości w podziale na gatunki podane w dziennikach połowowych statków lub ilości w podziale na gatunki podane w deklaracji przeładunkowej oraz ilości podane w deklaracji wyładunkowej lub deklaracji dotyczącej hodowli w sadzach

z wszelkimi innymi odpowiednimi dokumentami, takimi jak faktura lub dokumenty sprzedaży.

Artykuł 80t**Umieszczanie w sadzach**

1. Państwo członkowskie, którego jurysdykcji podlega miejsce tuczu lub hodowli tuńczyka błękitnopłetwego, w ciągu tygodnia po zakończeniu umieszczania w sadzach przedkłada raport z umieszczania w sadzach, zatwierdzony przez obserwatora, państwu członkowskiemu lub CPC, którego (której) statki zловиły tuńczyka, oraz Komisji. Komisja niezwłocznie przekazuje te informacje do Sekretariatu ICCAT. Raport ten zawiera informacje ujęte w deklaracji umieszczania w sadzach, o której mowa w art. 4b rozporządzenia (WE) nr 1936/2001.

2. Jeżeli miejsca tuczu lub hodowli są położone na pełnym morzu, do państw członkowskich, w których siedzibę mają osoby fizyczne lub prawne odpowiedzialne za miejsca tuczu lub hodowli, stosuje się *mutatis mutandis* przepisy ust. 1.

3. Przed dokonaniem jakiegokolwiek transferu właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajduje się miejsce tuczu lub hodowli, informuje państwo członkowskie bandery lub CPC bandery statku dokonującego połowów o transferze do sadzów ilości złowionych przez statki rybackie pływające pod jego banderą.

Państwo członkowskie bandery statku dokonującego połowów zwraca się do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest tucz lub hodowla, o przejęcie połowów i wypuszczenie ryb do morza, jeżeli po otrzymaniu tej informacji uzna, że:

- a) statek rybacki, który zadeklarował połów ryb, nie posiadał wystarczającej indywidualnej kwoty tuńczyka błękitnopłetwego umieszczonego w sadzach; lub
- b) ilość ryb nie została właściwie zgłoszona i nie uwzględniono jej przy obliczaniu wszelkich kwot, które mogą mieć zastosowanie; lub
- c) statek rybacki, który zadeklarował połów ryb, nie posiada zezwolenia na prowadzenie połowów tuńczyka błękitnopłetwego.

4. Kapitan wspólnotowego statku rybackiego wypełnia deklarację transferu ICCAT i przekazuje ją państwu członkowskiemu bandery lub CPC bandery nie później niż 15 dni po dacie transferu na holowniki lub do sadzów, zgodnie ze wzorem przedstawionym w części III załącznika XVIa. Deklaracja transferu towarzyszy rybom podlegającym transferowi podczas transportu do sadzów.

Artykuł 80u

Działania tonarów

1. Po zakończeniu każdej operacji połowowej w tonarach odnotowuje się połowy i przekazuje się w raporcie połowowym drogą elektroniczną lub w inny sposób właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym znajduje się tonar, w ciągu 48 godzin po zakończeniu każdej operacji połowowej.

2. Każde państwo członkowskie przekazuje otrzymane raporty połowowe drogą elektroniczną Komisji. Komisja niezwłocznie przekazuje te informacje Sekretariatowi ICCAT.

Artykuł 80v

Program działalności obserwatorów

1. Każde państwo członkowskie zapewnia obecność obserwatorów na swoich statkach rybackich o długości większej niż 15 m, co najmniej w stosunku do:

- a) 20 % czynnych sejnerów. W przypadku wspólnych operacji połowowych obserwator jest obecny podczas prowadzenia operacji połowowej;
- b) 20 % czynnych trawlerów do połowów pelagicznych;
- c) 20 % czynnych statków do połowu takłami oceanicznymi;
- d) 20 % czynnych statków do połowu tuńczyków wędami ręcznymi;
- e) 100 % podczas odławiania z tonarów.

Zadania obserwatorów polegają w szczególności na:

- a) monitorowaniu przestrzegania przez statek przepisów niniejszego rozdziału;
- b) odnotowywaniu i składaniu raportów z działalności połowowej;
- c) obserwacji i szacowaniu połowów oraz weryfikacji wpisów do dziennika połowowego;
- d) obserwacji i odnotowywania statków, które mogą prowadzić połowy niezgodnie ze środkami ochronnymi ICCAT.

Ponadto obserwator prowadzi pracę naukowo-badawczą, taką jak gromadzenie danych w ramach zadania II określonych przez ICCAT, jeżeli wymaga tego ICCAT, na podstawie instrukcji Stałego Komitetu ICCAT ds. Badań Naukowych i Statystyki.

2. Każde państwo członkowskie, którego jurysdykcji podlega miejsce tuczu lub hodowli tuńczyka błękitnopłetwego, zapewnia obecność obserwatorów podczas wszystkich operacji transferu tuńczyka błękitnopłetwego do sadzów i wszystkich odłowów ryb z miejsca hodowli.

Zadania obserwatorów polegają w szczególności na:

- a) obserwacji i monitorowaniu zgodności działań hodowlanych zgodnie z art. 4a, 4b i 4c rozporządzenia (WE) nr 1936/2001;
- b) zatwierdzaniu raportu z umieszczania w sadzach, o którym mowa w art. 80t;
- c) prowadzeniu pracy naukowo-badawczej np. pobierania próbek zgodnie z wymogami Międzynarodowej Komisji ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego na podstawie instrukcji Stałego Komitetu ICCAT ds. Badań Naukowych i Statystyki.

Artykuł 80w

Finansowanie

Środki specjalne w odniesieniu do tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym, wyłącznie do celów ich finansowania, uznaje się za plan odbudowy w rozumieniu art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 i kwalifikują się na mocy art. 21 lit. a) pkt i) rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego⁽¹⁾.

Artykuł 80x

Środki rynkowe

1. Zabrania się handlu wspólnotowego, wyładunków, przywozu, wywozu, umieszczania w sadzach w celach tuczu lub hodowli, ponownego wywozu i przeładunków gatunków tuńczyka błękitnopłetwego pochodzących ze wschodniego Atlantyku i z Morza Śródziemnego, którym nie towarzyszy dokładna, pełna i zatwierdzona dokumentacja wymagana na mocy niniejszego rozdziału.

2. Zabrania się handlu wspólnotowego, przywozu, wyładunków, umieszczania w sadzach w celach tuczu lub hodowli, wywozu, ponownego wywozu i przeładunków tuńczyka błękitnopłetwego (*Thunnus thynnus*) pochodzącego ze wschodniego Atlantyku i z Morza Śródziemnego złowionego przez statki rybackie, których państwo bandery nie posiada kwoty, limitu połowowego ani przydziału nakładu połowowego w odniesieniu do tuńczyka błękitnopłetwego pochodzącego ze wschodniego Atlantyku i z Morza Śródziemnego, na mocy środków w zakresie zarządzania i ochronnych ICCAT, albo kiedy możliwości połowowe państwa bandery są wyczerpane.

⁽¹⁾ Dz.U. L 223 z 15.8.2006, str. 1.

3. Zabrania się handlu wspólnotowego, przywozu, wyładunków, przetwarzania i wywozu tuńczyka błękitnopłetwego z miejsc tuczu lub hodowli, które nie spełniają wymogów zalecenia 2006[07] ICCAT dotyczącego hodowli tuńczyka błękitnopłetwego.

Artykuł 80y

Współczynniki przeliczeniowe

Do obliczania ekwiwalentu wagi przetworzonego tuńczyka błękitnopłetwego stosuje się współczynniki przeliczeniowe przyjęte przez Stały Komitet ICCAT ds. Badań Naukowych i Statystyki.

Artykuł 80z

System Wspólnej Międzynarodowej Kontroli ICCAT

1. We Wspólnocie stosuje się System Wspólnej Międzynarodowej Kontroli ICCAT przyjęty przez ICCAT na jej czwartym zwykłym posiedzeniu (Madryt, listopad 1975 r.). Treść zasad systemu zamieszczono w części IV załącznika XVIa.

2. Państwa członkowskie, których statki rybackie są upoważnione do prowadzenia połowów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym, wyznaczają inspektorów do prowadzenia inspekcji na morzu.

3. Komisja lub mianowany przez nią organ może wyznaczyć inspektorów wspólnotowych na potrzeby systemu.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 11 czerwca 2007 r.

4. Komisja lub mianowany przez nią organ koordynuje działania w zakresie nadzoru i kontroli w imieniu Wspólnoty. W porozumieniu z zainteresowanymi państwami członkowskimi Komisja może sporządzić w tym celu programy wspólnych kontroli, które umożliwią Wspólnocie wywiązać się z zobowiązań podjętych w ramach systemu. Państwa członkowskie, których statki prowadzą połowy tuńczyka błękitnopłetwego, przyjmują środki konieczne dla ułatwienia realizacji tych programów, szczególnie w odniesieniu do wymaganych zasobów ludzkich i materialnych oraz odnośnie do okresów i stref wykorzystywania tych zasobów.

5. Państwa członkowskie poinformują Komisję do dnia 14 czerwca 2007 r. o nazwiskach inspektorów i nazwach statków inspekcyjnych, których (które) zamierzają wyznaczyć na potrzeby systemu w roku następnym. Korzystając z tych informacji, Komisja we współpracy z państwami członkowskimi opracuje plan uczestnictwa Wspólnoty w systemie w 2007 r.; plan ten prześle do Sekretariatu ICCAT i do państw członkowskich.”.

2) w załączniku I D wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia;

3) tekst załącznika II do niniejszego rozporządzenia dodaje się jako załącznik XVIa.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Rady
H. SEEHOFER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

W załączniku I D do rozporządzenia (WE) nr 41/2007 pozycja dotycząca tuńczyka błękitnopłetwego w strefie Oceanu Atlantyckiego na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej i w Morzu Śródziemnym otrzymuje brzmienie:

Gatunek:	Tuńczyk błękitnopłetwy <i>Thunnus thynnus</i>	Strefa:	Ocean Atlantycki, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej oraz Morze Śródziemne BFT/AE045W
„Cypr	154,68		
Grecja	287,23		
Hiszpania	5 568,21		
Francja	5 493,65		
Włochy	4 336,31		
Malta	355,59		
Portugalia	523,88		
Wszystkie państwa członkowskie	60 ⁽¹⁾		
WE	16 779,55		
TAC	29 500		

⁽¹⁾ Z wyjątkiem Cypru, Grecji, Hiszpanii, Francji, Włoch, Malty i Portugalii oraz wyłącznie jako przyłów.”

ZAŁĄCZNIK II

W rozporządzeniu (WE) nr 41/2007 dodaje się załącznik XVIa w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK XVIa

Plan odbudowy zasobów tuńczyka błękitnopłetwego opracowany przez ICCAT

Część I

Warunki specjalne stosowane do połowów statkami do połowu wędami ręcznymi, statkami do połowu wędami holowanymi i trawlerami do połowów pelagicznych we wschodnim Atlantyku

1. Każde państwo członkowskie ogranicza maksymalną liczbę statków do połowu wędami ręcznymi i statków do połowu wędami holowanymi upoważnionych do prowadzenia połowów tuńczyka błękitnopłetwego do liczby statków uczestniczących w połowach ukierunkowanych tuńczyka błękitnopłetwego w 2006 r.
2. Każde państwo członkowskie ogranicza maksymalną liczbę trawlerów do połowów pelagicznych upoważnionych do połowienia tuńczyka błękitnopłetwego jako przyłowu.
3. Do dnia 30 czerwca 2007 r. państwa członkowskie przedkładają Komisji liczbę statków rybackich ustaloną zgodnie z pkt 1 i 2. Komisja niezwłocznie przekazuje te informacje do Sekretariatu ICCAT.
4. a) Każde państwo członkowskie gwarantuje, że statki, o których mowa w pkt 1 i 2, i którym wydano specjalne zezwolenie połowowe, zostały umieszczone w wykazie zawierającym nazwę statku i numer we wspólnotowym rejestrze floty rybackiej (CFR), zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 26/2004 z dnia 30 grudnia 2003 r. dotyczącego rejestru statków rybackich Wspólnoty ⁽¹⁾.
b) Każde państwo członkowskie przekazuje Komisji wykaz, o którym mowa w lit. a), oraz wszelkie późniejsze zmiany w formie umożliwiającej komputerowe odczytanie.
c) Zmiany w wykazie, o którym mowa w pkt 4 lit. a), są przekazywane Komisji przynajmniej na pięć dni przed wejściem nowego statku umieszczonego w wykazie na obszar wschodniego Atlantyku. Komisja niezwłocznie przekazuje te zmiany do Sekretariatu ICCAT.
5. Nie więcej niż 10 % wspólnotowej kwoty tuńczyka błękitnopłetwego przydziela się upoważnionym statkom, o których mowa w pkt 1 i 2, przy czym maksymalnie 200 ton tuńczyka błękitnopłetwego o wadze nie mniejszej niż 6,4 kg lub mierzących 70 cm połowią statki do połowu tuńczyków wędami ręcznymi o całkowitej długości mniejszej niż 17 m.
6. Nie można przydzielić więcej niż 2 % wspólnotowej kwoty tuńczyka błękitnopłetwego tradycyjnemu łodziowemu rybołówstwu przybrzeżnemu ukierunkowanemu na świeże ryby.
7. a) Zabrania się wyładunku lub przeładunku ze statków, o których mowa w pkt 1 i 2 niniejszego załącznika, wszelkich ilości tuńczyka błękitnopłetwego złowionego we wschodnim Atlantyku w miejscach innych niż porty wyznaczone przez państwa członkowskie lub CPC.
b) Państwa członkowskie wyznaczają miejsce wykorzystywane do wyładunków lub miejsce w pobliżu brzegu (wyznaczone porty), gdzie zezwala się na operacje wyładunku lub przeładunku tuńczyka błękitnopłetwego.
c) Państwa członkowskie przekazują Komisji listę wyznaczonych portów do dnia 30 czerwca 2007 r. Komisja prześle te informacje do Sekretariatu Wykonawczego ICCAT przed dniem 1 lipca 2007 r. Wszelkie późniejsze zmiany w wykazie co najmniej 15 dni przed wejściem zmiany w życie są zgłaszane Komisji w celu przekazania do Sekretariatu Wykonawczego ICCAT.
8. W drodze odstępstwa od przepisów art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, co najmniej na 4 godziny przed przewidywaną godziną przybycia do portu kapitan statku wspólnotowego, o którym mowa w pkt 1 i 2, lub jego przedstawiciele muszą przekazać właściwemu organowi państwa członkowskiego (w tym właściwemu organowi swojego państwa bandery) lub CPC, z których portów lub urządzeń wyładunkowych zamierzają skorzystać, następujące informacje:
 - a) przewidywaną godzinę przybycia;
 - b) szacunkową ilość tuńczyka błękitnopłetwego na pokładzie;
 - c) informacje dotyczące strefy, w której dokonano połowów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 5 z 9.1.2004, str. 25.

9. Każde państwo członkowskie wprowadza system sprawozdawczości połowowej gwarantującej skuteczne monitorowanie wykorzystywania kwoty każdego statku.
10. Połowów tuńczyka błękitnopłetwego nie wolno wystawiać do sprzedaży detalicznej konsumentowi końcowemu bez względu na metodę wprowadzania na rynek, chyba że odpowiednie oznakowanie lub etykietowanie wskazuje:
 - a) gatunek, wykorzystane narzędzie połowowe;
 - b) obszar połowu i datę.
11. Od dnia 1 lipca 2007 r. państwa członkowskie, których statki do połowu tuńczyków wędami ręcznymi są upoważnione do poławiania tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku, wprowadzą następujące wymogi dotyczące przywieszek ogonowych:
 - a) przywieszkę ogonową przyczepia się na każdym tuńczyku błękitnopłetwym niezwłocznie po wyładunku;
 - b) każda przywieszka ogonowa posiada niepowtarzalny numer identyfikacyjny i jest ujęta w dokumentach statystycznych dotyczących tuńczyka błękitnopłetwego oraz widnieje na każdym opakowaniu zawierającym tuńczyka.

Część II

Specyfikacja dzienników połowowych:

Minimalne wymogi dotyczące dzienników połowowych:

1. Strony dziennika połowowego są numerowane.
2. Dziennik połowowy uzupełnia się codziennie (do północy) lub przed przybyciem do portu.
3. Dziennik połowowy wypełnia się w przypadku inspekcji na morzu.
4. W dzienniku połowowym należy pozostawić jedną kopię każdej strony.
5. Dzienniki połowowe przechowuje się na pokładzie w celu objęcia ewidencją jednego roku działalności.

Minimalne wymogi dotyczące standardowych informacji w dziennikach połowowych:

1. Nazwisko i adres kapitana.
2. Daty i porty wyjścia, daty i porty wejścia.
3. Nazwa statku, numer rejestracyjny, numer ICCAT i numer IMO (jeżeli jest dostępny). W przypadku wspólnych operacji połowowych – nazwy, numery rejestracyjne, numery ICCAT i numery IMO (jeżeli są dostępne) wszystkich statków biorących udział w operacji.
4. Narzędzia połowowe:
 - a) rodzaj – kod FAO;
 - b) wymiary (długość, rozmiar oczka sieci, liczba haczyków itd.).
5. Działania prowadzone na morzu – (co najmniej) jedna linijka na dzień rejsu, określająca:
 - a) działanie (połowu, obróbka parą itd.);
 - b) położenie: dokładne położenie w ciągu dnia (w stopniach i minutach), odnotowane dla każdej operacji połowowej lub w południe, jeżeli danego dnia nie prowadzono połowów;
 - c) zapis połowów.
6. Identyfikacja gatunku:
 - a) kod FAO;
 - b) waga w zaokrągleniu (RTW) w kg na dzień.

7. Podpis kapitana.
8. Podpis obserwatora (jeśli dotyczy).
9. Metody pomiaru wagi: szacowanie, ważenie na pokładzie.
10. W dziennikach połowowych stosuje się równoważnik żywej wagi ryb i określa się współczynniki przeliczeniowe zastosowane do oceny.

Minimalne wymogi dotyczące informacji w przypadku wyładunku, przeładunku/transferu:

1. Daty i port wyładunku/przeładunku/transferu.
2. Produkty
 - a) prezentacja;
 - b) liczba ryb lub skrzyń oraz ilość w kg.
3. Podpis kapitana lub armatora.

Część III

Deklaracja transferu/przeładunkowa ICCAT

Dokument nr Deklaracja transferu/przeładunkowa ICCAT

Holownik/statek transportowy	Statek rybacki
Nazwa statku i radiowy sygnał wywoławczy:	Nazwa statku i radiowy sygnał wywoławczy:
Bandera:	Bandera:
Numer zezwolenia państwa bandery:	Numer zezwolenia państwa bandery:
Numer w rejestrze krajowym:	Numer w rejestrze krajowym:
Numer w rejestrze ICCAT:	Numer w rejestrze ICCAT:
Numer IMO:	Zewnętrzny numer identyfikacyjny:
	Numer strony w dzienniku połowowym:

Dzień Miesiąc Godzina Rok Nazwisko kapitana statku rybackiego: Nazwisko kapitana holownika/statku transportowego:

MIEJSCE PRZEŁADUNKU/TRANSFERU Wyjazd z

Powrót do Podpis: Podpis:

Transfer/przeładunek

Dla przeładunku wskazać wagę w kilogramach

W przypadku transferu żywych ryb należy wskazać liczbę jednostek i żywą wagę

Port	Morze Szer. geogr. Dł. geogr.	Gatunek	Liczba jednostek ryb	Typ produktu Żywe	Typ produktu Całe	Typ produktu Wypa- troszone	Typ produktu Tuszki	Typ produktu File- towe	Typ produktu	Dalszy transfer/przeładunek
										Data: Miejsce/położenie:
										Nr zezwolenia umawiającej się strony:
										Podpis kapitana statku dokonującego transferu:
										Nazwa statku, na który dokonuje się przeładunku:
										Bandera:
										Numer w rejestrze ICCAT:
										Numer IMO:
										Podpis kapitana:
										Data: Miejsce/położenie:
										Nr zezwolenia umawiającej się strony:
										Podpis kapitana statku dokonującego transferu:
										Nazwa statku, na który dokonuje się przeładunku:
										Bandera:
										Numer w rejestrze ICCAT:
										Numer IMO:
										Podpis kapitana:

Podpis obserwatora ICCAT (jeśli dotyczy):

Obowiązki w przypadku transferu/przeładunku:

1. Oryginał deklaracji transferu/przeładunkowej należy przekazać statkowi, na który dokonuje się przeładunku/holownikowi/statkowi przetwórci/statkowi transportowemu.
2. Odpowiedni statek rybacki zachowuje kopię deklaracji transferu/przeładunkowej.
3. Dalsze operacje transferu lub przeładunku podlegają zezwoleniu odpowiedniej umawiającej się strony, która zezwoliła na działalność statku.
4. Statek, na który dokonuje się przeładunku ryb, przechowuje oryginał deklaracji transferu/przeładunkowej do momentu dopłynięcia do hodowli lub miejsca wyładunku.
5. Operacje transferu lub przeładunku odnotowuje się w dzienniku połowowym każdego statku biorącego udział w operacji.

Część IV

System wspólnej międzynarodowej kontroli ICCAT

Na czwartym zwykłym posiedzeniu (Madryt, listopad 1975 r.) ICCAT uzgodniła, że:

Na mocy art. IX ust. 3 konwencji Komisja ICCAT zaleca ustanowienie następujących ustaleń międzynarodowej kontroli poza wodami podlegającymi jurysdykcji krajowej w celu zagwarantowania stosowania konwencji i obowiązujących na jej mocy środków:

1. Kontrole prowadzą inspektorzy służb kontroli rybołówstwa podlegających rządowi umawiających się stron. Nazwiska inspektorów mianowanych w tym celu przez ich rządy zgłasza się Komisji.
2. Statki, na pokładzie których znajdują się inspektorzy, wywieszają specjalną flagę lub proporczyk zatwierdzony przez Komisję ICCAT, w celu zasygnalizowania, że inspektor realizuje zadania w ramach międzynarodowej inspekcji. Nazwy wykorzystywanych w ten sposób statków, które mogą być specjalnymi statkami inspekcyjnymi albo statkami rybackimi, zgłasza się jak najszybciej ICCAT.
3. Każdy inspektor posiada przy sobie dokument identyfikacyjny wystawiony przez organy państwa bandery w formie zatwierdzonej przez ICCAT, wydany inspektorowi z chwilą jego wyznaczenia i stwierdzający, że inspektor jest upoważniony do prowadzenia działań w ramach zasad zatwierdzonych przez ICCAT.
4. Z uwzględnieniem zasad uzgodnionych na mocy pkt 9 statek prowadzący połowy tuńczyka lub tuńczykopodobnych na obszarze konwencji poza wodami podlegającymi jurysdykcji krajowej zatrzymuje się po otrzymaniu odpowiedniego sygnału zgodnie z Międzynarodowym Kodem Sygnałowym od statku, na którego pokładzie znajduje się inspektor, chyba że statek prowadzi akurat działania połowowe i w takim przypadku statek zatrzymuje się bezzwłocznie po zakończeniu takich działań. Kapitan (!) statku udziela zezwolenia na wejście na pokład inspektorowi, któremu może towarzyszyć świadek. Kapitan umożliwia inspektorowi skontrolowanie połowu lub narzędzi oraz wszelkiej odpowiedniej dokumentacji w sposób, który inspektor uzna za konieczny do sprawdzenia przestrzegania obowiązujących zaleceń ICCAT odnośnie do państwa bandery danego statku, a inspektor może zwrócić się o wszelkie niezbędne wyjaśnienia.
5. Przy wchodzeniu na pokład inspektor przedstawia dokument opisany w pkt 3. Kontrole na statku prowadzi się w sposób ograniczający do minimum ingerencję i niedogodności oraz zapobiegający pogorszeniu jakości ryb. Inspektor ogranicza swoje działania do ustalenia faktów związanych z przestrzeganiem obowiązujących zaleceń ICCAT odnośnie do państwa bandery danego statku. Podczas prowadzenia kontroli inspektor może zwrócić się do kapitana o wszelką niezbędną pomoc. Inspektor sporządza sprawozdanie z inspekcji w formie zatwierdzonej przez ICCAT. Inspektor podpisuje sprawozdanie w obecności kapitana statku, który ma prawo dodać do sprawozdania wszelkie uwagi, jakie uzna za odpowiednie i które musi podpisać. Kopie sprawozdania przekazuje się kapitanowi statku oraz rządowi, któremu podlega inspektor i który przekazuje kopie właściwym organom państwa bandery statku oraz ICCAT. W przypadku stwierdzenia jakiegokolwiek naruszenia zaleceń inspektor powinien również, w miarę możliwości, powiadomić właściwe organy państwa bandery, zgłoszone ICCAT, oraz każdy statek inspekcyjny państwa bandery znajdujący się w pobliżu.
6. Państwo bandery statku traktuje utrudnianie działań inspektorowi lub niewypełnianie jego poleceń podobnie jak utrudnianie działań inspektorowi tego państwa lub niewypełnianie jego poleceń.
7. Inspektor wypełnia swoje obowiązki zgodnie z zasadami określonymi w zaleceniu, lecz podlega kontroli operacyjnej władz krajowych i jest wobec nich odpowiedzialny.
8. Rządy umawiających się stron biorą pod uwagę sprawozdania zagranicznych inspektorów i podejmują w związku z tym działania na podobnej zasadzie, zgodnie z ustawodawstwem krajowym, jak w przypadku sprawozdań inspektorów krajowych. Przepisy niniejszego punktu nie nakładają na rząd umawiającej się strony obowiązku nadawania większej wartości dowodowej sprawozdaniu zagranicznego inspektora, niż wartość, jaką miałoby to sprawozdanie w kraju inspektora. Rządy umawiających się stron współpracują w celu ułatwienia postępowania sądowego lub innego rodzaju postępowania będącego skutkiem sprawozdania inspektora w ramach niniejszych ustaleń.
9. (i) Do dnia 1 marca każdego roku rządy umawiających się stron powiadamiają ICCAT o tymczasowych planach uczestnictwa w niniejszych ustaleniach w roku następnym, a ICCAT może zaproponować rządowi umawiającej się stronie koordynację operacji krajowych w tym zakresie, w tym liczbę inspektorów i statków, na których znajdują się inspektorzy.

(ii) Ustalenia określone w niniejszym zaleceniu oraz plany uczestnictwa stosuje się między rządami zainteresowanych stron, o ile nie uzgodniły one inaczej; każde takie uzgodnienia zgłasza się ICCAT. Warunkiem jest jednak, że wdrożenie systemu zostanie zawieszono pomiędzy dwoma umawiającymi się rządami, jeżeli jeden z nich zgłosi to ICCAT w oczekiwaniu na realizację uzgodnień.

(!) Kapitan oznacza osobę odpowiadającą za statek.

10. (i) Narzędzia połowowe kontroluje się zgodnie z przepisami obowiązującymi na podobszarze, na którym ma miejsce kontrola. Inspektor określa w sprawozdaniu charakter naruszenia przepisów.
(ii) Inspektorzy są upoważnieni do kontroli wszystkich stosowanych narzędzi połowowych lub narzędzi połowowych znajdujących się na pokładzie i gotowych do użycia.
11. Inspektor umieszcza znak identyfikacyjny zatwierdzony przez ICCAT na każdym skontrolowanym narzędziu połowowym, które jest niezgodne z zaleceniami ICCAT w odniesieniu do państwa bandery danego statku, i odnotowuje to w swoim sprawozdaniu.
12. Inspektor może sfotografować narzędzia w sposób dokumentujący te cechy, które jego zdaniem są niezgodne z obowiązującymi przepisami; w takim przypadku fotografowane obiekty należy wymienić w sprawozdaniu, a do kopii sprawozdania przeznaczonej dla państwa bandery należy dołączyć kopie tych zdjęć.
13. Inspektor jest upoważniony, z zastrzeżeniem wszelkich ograniczeń nakładanych przez ICCAT, do skontrolowania właściwości połowów i do ustalenia, czy przestrzegane są zalecenia ICCAT. Inspektor jak najszybciej zgłasza swoje ustalenia organom państwa bandery kontrolowanego statku. (Sprawozdanie dwuletnie 1974–75, część II).

Uwagi

Ustalono, że zawieszono datę wejścia w życie Systemu Międzynarodowej Kontroli do momentu ustalenia jej przez ICCAT.

Proporzycy ICCAT:



”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 644/2007**z dnia 12 czerwca 2007 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 13 czerwca 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 czerwca 2007 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 12 czerwca 2007 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	68,4
	TR	97,2
	ZZ	82,8
0707 00 05	JO	151,2
	TR	94,4
	ZZ	122,8
0709 90 70	TR	103,8
	ZZ	103,8
0805 50 10	AR	58,9
	ZA	52,7
	ZZ	55,8
0808 10 80	AR	86,2
	BR	78,5
	CA	102,0
	CL	85,2
	CN	70,4
	NZ	109,9
	US	106,0
	UY	55,1
	ZA	101,2
	ZZ	88,3
0809 10 00	IL	196,3
	TR	188,6
	ZZ	192,5
0809 20 95	TR	377,6
	US	311,6
	ZZ	344,6
0809 40 05	CL	136,2
	ZZ	136,2

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, str. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 645/2007**z dnia 12 czerwca 2007 r.****ustalające ostateczną uzupełniającą ilość surowego cukru trzcinowego pochodzącego z państw AKP oraz Indii celem dostarczenia do rafinerii cukru na rok gospodarczy 2006/2007**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 29 ust. 4 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 29 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 stanowi, że w latach gospodarczych 2006/2007, 2007/2008 i 2008/2009 i w celu zapewnienia odpowiednich dostaw do rafinerii wspólnotowych zawieszają się stosowanie ceł przywozowych nakładanych na uzupełniającą ilość surowego cukru trzcinowego pochodzącego z państw, o której mowa w załączniku VI do wymienionego rozporządzenia.
- (2) Wspomnianą uzupełniającą ilość oblicza się zgodnie z art. 19 rozporządzenia Komisji (WE) nr 950/2006 z dnia 28 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady przywozu i rafinacji produktów cukrowniczych w latach gospodarczych 2006/2007, 2007/2008 i 2008/2009 w ramach niektórych kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych ⁽²⁾ na podstawie wyczerpującej prognozy bilansu dostaw cukru surowego do Wspólnoty.
- (3) W odniesieniu do roku gospodarczego 2006/2007 bilans wskazuje na potrzebę przywozu uzupełniającej ilości surowego cukru trzcinowego do rafinacji wynoszącej 334 025 ton wyrażonej jako ekwiwalent cukru białego w celu zaspokojenia zapotrzebowania rafinerii wspólnotowych. Ta uzupełniająca ilość obejmuje szacunkową ocenę wniosków o pozwolenie na przywóz z ostatnich

miesiący roku gospodarczego 2006/2007 dotyczących przywozu, o którym mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1100/2006 z dnia 17 lipca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady otwierania kontyngentów taryfowych na surowy cukier trzcinowy przeznaczony do rafinacji pochodzący z krajów najsłabiej rozwiniętych oraz zarządzania tymi kontyngentami w latach gospodarczych 2006/2007, 2007/2008 oraz 2008/2009, a także szczegółowe zasady mające zastosowanie do przywozu produktów objętych pozycją taryfową 1701 pochodzących z krajów najsłabiej rozwiniętych ⁽³⁾.

- (4) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1249/2006 z dnia 18 sierpnia 2006 r. ustalającym uzupełniającą ilość surowego cukru trzcinowego pochodzącego z państw AKP oraz Indii celem dostarczenia do rafinerii cukru w okresie od dnia 1 lipca 2006 r. do dnia 30 września 2007 r. ⁽⁴⁾ oraz rozporządzeniu Komisji (WE) nr 92/2007 z dnia 30 stycznia 2007 r. ustalającym uzupełniającą ilość surowego cukru trzcinowego pochodzącego z państw AKP oraz Indii celem dostarczenia do rafinerii cukru na rok gospodarczy 2006/2007 ⁽⁵⁾ ustalono już uzupełniające ilości wynoszące odpowiednio 82 500 ton i 120 000 ton. Należy zatem ustalić ostateczną uzupełniającą ilość cukru wynoszącą 131 525 ton na rok gospodarczy 2006/2007.
- (5) Odpowiednie dostawy do rafinerii mogą być zagwarantowane, jedynie jeśli będą przestrzegane tradycyjne porozumienia eksportowe między krajami beneficjentami. Z tego powodu konieczne jest dokonanie podziału między kraje beneficjentów lub grupę krajów. Dla Indii otwiera się ograniczoną ilość 6 000 ton, co daje w przypadku Indii całkowitą ilość 22 000 ton na rok gospodarczy 2006/2007 uważaną z ekonomicznego punktu widzenia za ilość możliwą do przetransportowania. Pozostałe ilości powinny zostać ustalone dla państw AKP, które wspólnie postanowiły wprowadzić pomiędzy sobą procedury przydzielania ilości w celu zapewnienia odpowiednich dostaw do rafinerii cukru.
- (6) Przed przywozem tej uzupełniającej ilości cukru rafinerie dokonują uzgodnień dotyczących dostaw i transportu z krajami beneficjentami i podmiotami gospodarczymi. Aby umożliwić przygotowanie się w odpowiednim czasie do ubiegania się o pozwolenie na przywóz, należy zapewnić wejście w życie niniejszego rozporządzenia w dniu jego publikacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 58 z 28.2.2006, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 247/2007 (Dz.U. L 69 z 9.3.2007, str. 3).

⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 371/2007 (Dz.U. L 92 z 3.4.2007, str. 6).

⁽³⁾ Dz.U. L 196 z 18.7.2006, str. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 227 z 19.8.2006, str. 22.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 22 z 31.1.2007, str. 10.

(7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

a) 125 525 ton wyrażonych jako cukier biały pochodzący z państw wymienionych w załączniku VI do rozporządzenia (WE) nr 318/2006, z wyjątkiem Indii;

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Oprócz ilości określonych w rozporządzeniach (WE) nr 1249/2006 i (WE) nr 92/2007, na rok gospodarczy 2006/2007 ustala się ostateczną uzupełniającą ilość surowego cukru trzcinowego wynoszącą 131 525 ton wyrażoną jako ekwiwalent cukru białego:

b) 6 000 ton wyrażonych jako cukier biały pochodzący z Indii.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 czerwca 2007 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 646/2007

z dnia 12 czerwca 2007 r.

wykonujące rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wspólnotowego celu ograniczenia częstości występowania *Salmonella enteritidis* i *Salmonella typhimurium* u brojlerów i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1091/2005

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie zwalczania salmonelli i innych określonych odzwierzęcych czynników chorobotwórczych przenoszonych przez żywność⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1, art. 8 ust. 1 i art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 ma zagwarantować podjęcie właściwych i skutecznych środków w zakresie wykrywania i kontroli salmonelli oraz innych odzwierzęcych czynników chorobotwórczych na wszystkich stosownych etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w szczególności na etapie produkcji pierwotnej, w celu ograniczenia występowania tych czynników i zmniejszenia zagrożenia, jakie stanowią one dla zdrowia publicznego.
- (2) Rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 przewiduje ustanowienie celu wspólnotowego dotyczącego ograniczenia częstości występowania wszystkich serotypów salmonelli mających znaczenie dla zdrowia publicznego u brojlerów na etapie produkcji pierwotnej. Ograniczenie to jest istotne, ponieważ zgodnie z tym rozporządzeniem od dnia 12 grudnia 2010 r. w odniesieniu do świeżego mięsa pochodzącego z zakażonych stad brojlerów będą stosowane rygorystyczne środki. W szczególności świeże mięso drobiowe, w tym mięso brojlerów, nie może być wprowadzane do obrotu dla celów spożycia przez ludzi, chyba że salmonelli nie wykryto w 25 gramach tego mięsa.
- (3) Rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 stanowi, że cel wspólnotowy ma obejmować liczbowe wyrażenie maksymalnej wartości procentowej jednostek epidemiologicznych z wynikiem pozytywnym i/lub minimalnej wartości procentowej ograniczenia liczby jednostek epidemiologicznych z wynikiem pozytywnym, maksymalny termin, w jakim cel musi zostać osiągnięty, oraz określenie systemów badawczych koniecznych do sprawdzenia, czy cel został osiągnięty. Należy również zawrzeć, w stosownych przypadkach, określenie serotypów o znaczeniu dla zdrowia publicznego.
- (4) Aby ustanowić wspomniany cel wspólnotowy, zgodnie z decyzją Komisji 2005/636/WE dotyczącą badania podstawowego nad występowaniem bakterii *Salmonella* w stadach brojlerów, w państwach członkowskich zgromadzono porównywalne dane dotyczące częstości występowania omawianych serotypów salmonelli u brojlerów⁽²⁾.
- (5) Rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 przewiduje, że w okresie przejściowym trwającym trzy lata cel wspólnotowy w odniesieniu do brojlerów ma objąć *Salmonellę enteritidis* i *Salmonellę typhimurium*. Po tym okresie można uwzględnić inne serotypy mające znaczenie dla zdrowia publicznego.
- (6) Aby móc sprawdzać postępy w realizacji celu wspólnotowego, trzeba przewidzieć w niniejszym rozporządzeniu, że pobieranie próbek w stadach brojlerów należy powtarzać.
- (7) Zgodnie z art. 15 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003 skonsultowano się z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) w sprawie ustanowienia celu wspólnotowego w odniesieniu do brojlerów. Konkretnie, Grupa zadaniowa ds. gromadzenia danych o chorobach odzwierzęcych EFSA przyjęła dnia 28 marca 2007 r. „Report on the Analysis of the baseline survey on the prevalence of *Salmonella* in broiler flocks of *Gallus gallus* in the EU” (Sprawozdanie z analizy badań podstawowych dotyczących częstości występowania salmonelli w stadach brojlerów gatunku *Gallus gallus* w UE), 2005/06, część A: Szacunkowa częstość występowania salmonelli⁽³⁾.
- (8) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1091/2005 z dnia 12 lipca 2005 r. wdrażające rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów dotyczących stosowania szczególnych metod kontroli w ramach krajowych programów na rzecz zwalczania salmonelli⁽⁴⁾ zostało zastąpione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1177/2006 z dnia 1 sierpnia 2006 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów dotyczących stosowania szczególnych metod kontroli w ramach krajowych programów zwalczania salmonelli u drobiu⁽⁵⁾. W celu zapewnienia jasności przepisów należy uchylić rozporządzenie (WE) nr 1091/2005.
- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

⁽¹⁾ Dz.U. L 325 z 12.12.2003, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 228 z 3.9.2005, str. 14.

⁽³⁾ *Dziennik EFSA* (2007) 98, str. 1–85.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 182 z 13.7.2005, str. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 212 z 2.8.2006, str. 3.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel wspólnotowy

1. Cel wspólnotowy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003, dotyczący ograniczenia *Salmonella enteritidis* i *Salmonella typhimurium* u brojlerów („cel wspólnotowy”) powinien oznaczać ograniczenie maksymalnej wartości procentowej stada brojlerów z wynikiem dodatnim na *Salmonella enteritidis* i *Salmonella typhimurium* do co najmniej 1 % do dnia 31 grudnia 2011 r.
2. System badawczy, przy pomocy którego sprawdza się postępy w realizacji celu wspólnotowego, jest określony w załączniku.
3. Komisja uwzględni przegląd systemu badawczego opisanego w załączniku, w oparciu o doświadczenia zdobyte w 2009 r., czyli w ciągu pierwszego roku narodowych

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 czerwca 2007 r.

programów kontroli, jak określono w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003 („narodowy program kontroli”).

Artykuł 2

Uchylenie rozporządzenia (WE) nr 1091/2005

Rozporządzenie (WE) nr 1091/2005 traci moc z dniem 1 lipca 2007 r.

Odniesienia do uchylonego rozporządzenia uważa się za odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 1177/2006.

Artykuł 3

Wejście w życie i zastosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 1 ust. 1 i 3 stosuje się od dnia 1 lipca 2007 r., a art. 1 ust. 2 stosuje się od dnia 1 stycznia 2009 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

System badawczy konieczny do sprawdzania postępów w realizacji celu wspólnotowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2**1. Częstotliwość i sposób pobierania próbek**

- a) Pobieranie próbek odnosi się do wszystkich stad brojlerów objętych zakresem rozporządzenia (WE) nr 2160/2003.
- b) Pobieranie próbek w stadach brojlerów przeprowadza właściwy organ z inicjatywy podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo spożywcze.

— Pobieranie próbek w stadach brojlerów z inicjatywy podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo spożywcze odbywa się zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003 w ciągu trzech tygodni przed przemieszczeniem ptaków do rzeźni.

— Każdego roku właściwy organ pobiera próbki z co najmniej jednego stada brojlerów z 10 % gospodarstw liczących ponad 5 000 ptaków. Powinno się tego dokonywać w oparciu o zagrożenie, każdorazowo gdy właściwy organ uzna, że zachodzi taka konieczność.

Pobranie próbek przeprowadzone przez właściwy organ może zastąpić jedno pobranie próbek z inicjatywy podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo spożywcze.

- c) Jednak, w drodze odstępstwa od lit. a), właściwy organ może postanowić pobrać próbki z co najmniej jednego stada brojlerów z serii gospodarstw liczących kilka stad, jeśli:

(i) stosowany jest system pełny/pusty („all in/all out”);

(ii) sposób zarządzania wszystkimi stadami jest taki sam;

(iii) dostawa pokarmu i wody jest wspólna dla wszystkich stad;

(iv) w ciągu jednego roku zbadano co najmniej sześć serii na salmonellę spp. zgodnie z systemem monitorowania określonym w lit. b) we wszystkich stadach w gospodarstwie, a właściwy organ pobrał próbki ze wszystkich stad z przynajmniej jednej serii; oraz

(v) wszystkie wyniki badań na *Salmonella enteritidis* i *Salmonella typhimurium* były negatywne.

2. Procedura pobierania próbek

Należy wziąć co najmniej dwie pary okładzin na buty/skarpety. W przypadku stad brojlerów chowanych na wolnym wybiegu próbki pobiera się jedynie w obrębie brojlerni. Wszystkie okładziny na buty/skarpety muszą być zgromadzone w jednej próbce.

W stadach poniżej 100 brojlerów, gdzie nie można zastosować okładzin na buty/skarpety, ponieważ dostęp do brojlerni nie jest możliwy, można okładziny na buty/skarpety założyć na ręce w rękawicach i potrzeć powierzchnię zanieczyszczoną świeżymi odchodami, lub gdy nie jest to wykonalne, zastosować inne techniki pobierania próbek odchodów.

Przed założeniem okładzin na buty/skarpety powierzchnię okładzin na buty/skarpety należy nawilżyć rozcieńczalnikiem maksymalnego odzysku (MRD: 0,8 % chlorku sodu, 0,1 % pepton w sterylnej dejonizowanej wodzie) lub sterylną wodą lub innym rozcieńczalnikiem zaakceptowanym przez krajowe laboratorium referencyjne, o którym mowa w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003. Nie wolno wykorzystywać wody z fermy zawierającej środki przeciwdrobnoustrojowe lub inne środki odkażające. Najprostszym sposobem nawilżenia okładzin na buty jest wlanie płynu przed nałożeniem na wierzch plastikowych osłon na buty. Można również przed użyciem okładzin na buty lub skarpet zastosować autoklaw z rozcieńczalnikiem w torebce lub słoiku autoklawy. Rozcieńczalnik można też zastosować po założeniu butów przy użyciu aerozolu lub tryskawki.

Należy dopilnować, aby wszystkie części brojlerni były proporcjonalnie uwzględnione w próbie. Każda para powinna odpowiadać około 50 % powierzchni brojlerni.

Po zakończeniu pobierania próbek należy zdjąć okładziny na buty/skarpety, uważając, aby nie usunąć przylegającego do nich materiału. Aby zachować materiał można okładziny na buty odwrócić na drugą stronę. Należy je umieścić w torebce lub w naczyniu i opatrzyć opisem.

Właściwy organ nadzoruje podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze, gwarantując właściwe stosowanie procedury pobierania próbek.

W przypadku pobierania próbek przez właściwy organ w związku z podejrzeniem zakażenia salmonellą i we wszystkich innych przypadkach uznanych za stosowne wystarczy, aby właściwy organ przeprowadził kolejne odpowiednie badania, tak aby stosowanie środków przeciwbakteryjnych w stadach brojlerów nie wpływało na wyniki badań na salmonellę w tych stadach.

W przypadku gdy nie zostanie wykryta *Salmonella enteritidis* i *Salmonella typhimurium*, a zostaną wykryte środki przeciwdrobnoustrojowe lub efekt hamujący mnożenie się bakterii, dane stado brojlerów uznaje się za zakażone na potrzeby celu wspólnotowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2.

3. Badanie próbek

3.1. Transport i przygotowanie próbek

Próbki są przesyłane przesyłką ekspresową lub kurierską do laboratoriów określonych w art. 11 i 12 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003 w ciągu 25 godzin od ich pobrania. W laboratorium próbki powinny być przechowywane w stanie schłodzonym aż do badania, które powinno zostać przeprowadzone w ciągu 48 godzin po ich przyjęciu.

Należy ostrożnie rozpakować parę okładzin na buty/skarpety, aby uniknąć usunięcia przylegających odchodów, zebrać je i umieścić w 225 ml zbuforowanej wody peptonowej (BPW), ogrzanej wcześniej do temperatury pokojowej.

Należy wirować próbkę do pełnego nasycenia, następnie kontynuować hodowlę zgodnie z metodą wykrywania opisaną w pkt 3.2.

Jeżeli normy ISO dotyczące przygotowywania odchodów do badań na wykrycie salmonelli są uzgodnione, to mają one zastosowanie i zastępują przepisy dotyczące przygotowania próbek określone w tym punkcie.

3.2. Metoda wykrywania

Należy stosować metodę zalecaną przez wspólnotowe laboratorium referencyjne (CRL) ds. badania salmonelli w Bilthoven w Holandii.

Metoda ta jest opisana w obecnej wersji projektu załącznika D do ISO 6579 (2002): „Detection of *Salmonella* spp. in animal faeces and in samples of the primary production stage” (Wykrywanie salmonelli spp. w odchodach zwierzęcych oraz w próbkach z pierwotnego etapu produkcji).

W tej metodzie w charakterze pojedynczego ośrodka selektywnego wzbogacania stosuje się ośrodek półstały (zmodyfikowany półstały ośrodek Rappaporta-Vassiladisa, MSRV).

3.3. Określanie serotypów

Przynajmniej jeden izolat z każdej próbki powinien zostać oznaczony przy użyciu schematu Kaufmanna-White'a.

3.4. Metody alternatywne

W odniesieniu do próbek pobieranych z inicjatywy podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo spożywcze, zamiast metod przygotowywania próbek, wykrywania i określania serotypów, przewidzianych w pkt 3.1, 3.2 i 3.3 niniejszego załącznika, można zastosować metody analizy przewidziane w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, jeżeli zostały one zatwierdzone zgodnie z EN/ISO 16140/2003.

3.5. Przechowywanie szczepów

Przynajmniej jeden wyizolowany szczep na brojlermie rocznie, pobrany przez właściwy organ, jest przechowywany do celów przeprowadzenia w przyszłości fagotypowania lub oznaczania wrażliwości na środki przeciwdrobnoustrojowe, z zastosowaniem zwykłych metod zbioru kultury, które muszą zapewniać integralność szczepów przez co najmniej dwa lata.

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1. Sprostowanie w Dz.U. L 191 z 28.5.2004, str. 1.

4. Analiza i sprawozdawczość

4.1. Obliczanie częstości występowania dla sprawdzenia celu wspólnotowego

Stado brojlerów jest uważane za pozytywne na potrzeby sprawdzenia realizacji celu wspólnotowego, jeśli kiedykolwiek wykryto obecność *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium* (innych niż szczepy szczepionki) w stadzie.

Stada brojlerów o wyniku pozytywnym są liczone tylko raz dla serii, bez względu na liczbę przeprowadzonych operacji pobierania próbek i badań, a informacje o nich są przekazywane tylko w pierwszym roku, w którym próba była pozytywna.

4.2. Sprawozdawczość

Sprawozdanie zawiera:

- a) łączną liczbę stad brojlerów, z których właściwy organ lub podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze pobrał próbki;
- b) łączną liczbę zakażonych stad brojlerów;
- c) wszystkie serotypy wyizolowanej salmonelli (w tym serotypy inne niż *Salmonella enteritidis* i *Salmonella typhimurium*);
- d) objaśnienia do wyników, w szczególności dotyczących wyjątkowych przypadków.

Wyniki i wszelkie dodatkowe istotne informacje są przekazywane w ramach sprawozdania na temat tendencji i źródeł przewidzianego w art. 9 ust. 1 dyrektywy 2003/99/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.

4.3. Informacje dodatkowe

Dla celów analizy dokonywanej na poziomie krajowym lub przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności i na jego prośbę, należy udostępnić co najmniej następujące informacje o każdym zbadanym stadzie brojlerów:

- a) próbki pobrane przez właściwy organ lub przez podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze;
- b) informacje dotyczące gospodarstwa, które pozostają bez zmian w miarę upływu czasu;
- c) informacje dotyczące brojleri, które pozostają bez zmian w miarę upływu czasu;
- d) miesiąc pobrania próbki.

⁽¹⁾ Dz.U. L 325 z 12.12.2003, str. 31.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 647/2007**z dnia 12 czerwca 2007 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2229/2004 ustanawiające dodatkowe szczegółowe zasady wdrażania czwartego etapu programu pracy określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

w tym wykazie. Powyższe substancje powinny zostać usunięte z tego wykazu.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

(3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 2229/2004.

uwzględniając dyrektywę Rady nr 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 ust. 2 akapit drugi,

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W rozporządzeniach Komisji (WE) nr 1112/2002 ⁽²⁾ i (WE) nr 2229/2004 ⁽³⁾ ustanowiono szczegółowe zasady realizacji czwartego etapu programu prac określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/414/EWG oraz zawarto wykaz substancji czynnych objętych tymi pracami.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 2229/2004 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

(2) Stało się jasne, że niektóre z tych substancji czynnych wymienionych w wykazie zamieszczonym w rozporządzeniu (WE) nr 2229/2004 nie znajdowały się nigdy w obrocie jako środki ochrony roślin w rozumieniu dyrektywy 91/414/EWG i, w konsekwencji, nie powinny być zostać umieszczone

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego drugiego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 czerwca 2007 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 230 z 9.8.1991, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2007/31/WE (Dz.U. L 140 z 1.6.2007, str. 44).

⁽²⁾ Dz.U. L 168 z 27.6.2002, str. 14.

⁽³⁾ Dz.U. L 379 z 24.12.2004, str. 13.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 2229/2004 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w części A skreśla się pozycje dotyczące następujących substancji czynnych:
 - a) pozycje w grupie 1 części A:
 - aminokwasy/L-kwas glutaminowy,
 - aminokwasy/L-tryptofan,
 - żywice,
 - pirosiarczyn sodu,
 - gluten pszenny,
 - maltodekstryna;
 - b) pozycje w grupie 2.2 części A:
 - wyciąg z cytrusów (zgłoszony jako środek bakteriobójczy),
 - wyciąg z nagietka lekarskiego,
 - wyciąg z drzewa *Mimosa Tenuiflora*,
 - olejki roślinne/olejek z pączków czarnej porzeczki (zgłoszony jako środek odstrasżający),
 - olejki roślinne/olejek eukaliptusowy,
 - olejki roślinne/olejek majerankowy (zgłoszony jako środek odstrasżający),
 - olejki roślinne/olejek tymiankowy (zgłoszony jako środek odstrasżający);
 - c) pozycje w grupie 6.1 części A:
 - octan poliwinylu;
 - d) pozycje w grupie 6.2 części A:
 - bituminosulfonian amoniowy;
 - 2) w części B skreśla się pozycje dotyczące następujących substancji czynnych:
 - (Z,E)-3,7,11-trimetylo-2,6,10-dodekatrien-1-ol (farnezol),
 - 1,7-dioksaspiro-5,5-undekan,
 - 3,7-dimetylo-2,6-octadien-1-ol (geraniol),
 - 3,7,11-trimetylo-1,6,10-dodekatrien-3-ol (nerolidol),
 - (E)-2-metylo-6-metyleno-3,7-oktadien-2-ol (izomyrcenol),
 - 2,4-dekadienonian etylu;
 - 3) w części F skreśla się pozycje dotyczące następujących substancji czynnych:
 - podchloryn sodowo-laurylowy;
 - 4) w części G skreśla się pozycje dotyczące następujących substancji czynnych:
 - di-1-p-menten.
-

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 648/2007**z dnia 11 czerwca 2007 r.****ustanawiające zakaz połowów buławika czarnego w wodach ICES Vb, VI, VII (wody Wspólnoty oraz wody nieznajdujące się w obszarze zwierzchnictwa lub jurysdykcji krajów trzecich) przez statki pływające pod banderą Hiszpanii**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾, w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2015/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustanawiające na rok 2007 i 2008 wielkości dopuszczalne połowów dla wspólnotowych statków rybackich dotyczące niektórych głębinyowych zasobów rybnych ⁽³⁾, ustanawia kwoty na lata 2007 i 2008.
- (2) Według informacji przekazanych Komisji, statki pływające pod banderą państwa członkowskiego określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2007 r.

- (3) Należy zatem zakazać połowów, przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Wyczerpanie kwoty**

Kwotę połowową przyznaną na 2007 r. państwu członkowskiemu określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do stada w nim określonego uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

Artykuł 2**Zakazy**

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się połowów stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. Zakazuje się przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki po tej dacie.

Artykuł 3**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 czerwca 2007 r.

W imieniu Komisji

Fokion FOTIADIS

Dyrektor Generalny ds. Rybołówstwa i Gospodarki Morskiej

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1967/2006 (Dz.U. L 409 z 30.12.2006, str. 9. Sprostowanie w Dz.U. L 36 z 8.2.2007, str. 6).

⁽³⁾ Dz.U. L 384 z 29.12.2006, str. 28. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 609/2007 (Dz.U. L 141 z 2.6.2007, str. 33).

ZAŁĄCZNIK

Nr	11
Państwo członkowskie	HISZPANIA
Stado	RNG/5B67-
Gatunek	Buławik czarny (<i>Coryphaenoides rupestris</i>)
Obszar	Wody Wspólnoty oraz wody nieznajdujące się w obszarze zwierzchnictwa lub jurysdykcji krajów trzecich w obszarach Vb, VI, VII
Data	13.4.2007

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 649/2007**z dnia 12 czerwca 2007 r.****ustanawiające zakaz połowów halibuta niebieskiego w wodach WE obszarów ICES IIa i IV oraz w wodach WE i wodach międzynarodowych obszaru ICES VI przez statki pływające pod banderą Hiszpanii**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾, w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 41/2007 z dnia 21 grudnia 2006 r. ustalające wielkości dopuszczalnych połowów na 2007 r. i związane z nimi warunki dla pewnych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe ⁽³⁾, określa kwoty na rok 2007.
- (2) Według informacji przekazanych Komisji, statki pływające pod banderą państwa członkowskiego określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2007 r.

- (3) Należy zatem zakazać połowów, przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Wyczerpanie kwoty**

Kwotę połowową przyznaną na 2007 r. państwu członkowskiemu określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do stada w nim określonego uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

Artykuł 2**Zakazy**

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się połowów stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. Zakazuje się przechowywania na statku, przeładunku lub wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki po tej dacie.

Artykuł 3**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 czerwca 2007 r.

W imieniu Komisji

Fokion FOTIADIS

Dyrektor Generalny ds. Rybołówstwa i Gospodarki Morskiej

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1967/2006 (Dz.U. L 409 z 30.12.2006, str. 11. Sprostowanie w Dz.U. L 36 z 8.2.2007, str. 6).

⁽³⁾ Dz.U. L 15 z 20.1.2007, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 444/2007 (Dz.U. L 106 z 24.4.2007, str. 22).

ZAŁĄCZNIK

Nr	12
Państwo członkowskie	HISZPANIA
Stado	GHL/2A-C46.
Gatunek	Halibut niebieski (<i>Reinhardtius hippoglossoides</i>)
Obszar	wody WE obszaru IIa i IV oraz wody WE i wody międzynarodowe obszaru VI
Data	13.4.2007

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 25 maja 2007 r.

w sprawie mianowania do Komitetu Regionów zastępcy członka z Belgii

(2007/401/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 263,

uwzględniając wniosek rządu Belgii,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 24 stycznia 2006 r. Rada przyjęła decyzję 2006/116/WE w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2006 r. do dnia 25 stycznia 2010 r. ⁽¹⁾.

- (2) W związku z rezygnacją pana B. CEREXHE zwołnię się stanowisko zastępcy członka Komitetu Regionów,

Artykuł 1

Zastępcą członka Komitetu Regionów na okres pozostający do końca kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2010 r., zostaje niniejszym mianowana, na miejsce pana B. CEREXHE, pani Evelyne HUYTEBROECK, minister rządu Regionu Stołecznego Brukseli odpowiedzialna za środowisko naturalne, energię, turystykę i pomoc społeczną.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 maja 2007 r.

W imieniu Rady

A. SCHAVAN

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 25.2.2006, str. 75.

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 6 grudnia 2006 r.

w sprawie pomocy państwa C 6/2006 (ex N 417/2005), którą Niemcy zamierzają przyznać na rzecz
Volkswerft Stralsund

(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 5790)

(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2007/402/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając porozumienie o Europejskim Obszarze Gospo-
darczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag
zgodnie z wyżej wymienionymi postanowieniami⁽¹⁾ i po
uwzględnieniu tych uwag,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

- (1) Pismem z dnia 22 sierpnia 2005 r., zarejestrowanym dnia 26 sierpnia 2005 r., Niemcy zgłosiły zamiar przyznania regionalnej pomocy inwestycyjnej na rzecz Volkswerft Stralsund. W piśmie z dnia 13 września 2005 r. Komisja poprosiła Niemcy o informacje, których Niemcy udzieliły pismem z dnia 14 października 2005 r., zarejestrowanym dnia 17 października 2005 r. Pismem z dnia 18 listopada 2005 r. Komisja zwróciła się do Niemiec o informacje uzupełniające, które Niemcy przedstawiły w piśmie z dnia 19 grudnia 2005 r., zarejestrowanym dnia 20 grudnia 2005 r.
- (2) Dnia 22 lutego 2006 r. Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające w sprawie domniemanej pomocy państwa. Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾. Komisja zwróciła się do wszystkich zainteresowanych stron o przedstawienie uwag dotyczących tej pomocy. Benefi-

cjent, Volkswerft Stralsund, przedstawił je w piśmie z dnia 10 maja 2006 r., zarejestrowanym dnia 11 maja 2006 r. niemiecki Związek Budownictwa Okrętowego i Techniki Morskiej (Verband für Schiffbau und Meerestechnik) przedstawił swoje stanowisko w piśmie z dnia 11 maja 2006 r., zarejestrowanym w tym samym dniu, podobnie uczynił duński Związek Przedsiębiorstw Gospodarki Morskiej – Danske Martime.

- (3) Uwagi te przekazano władzom niemieckim pismami z dnia 12 maja 2006 r. i z dnia 19 maja 2006 r. Odpowiedź Niemiec nadeszła w piśmie z dnia 2 czerwca 2006 r., zarejestrowanym tego samego dnia.

- (4) Niemcy ustosunkowały się do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego w piśmie z dnia 7 kwietnia 2006 r., zarejestrowanym tego samego dnia. Pismem z dnia 26 lipca 2006 r. Komisja zwróciła się do Niemiec o informacje uzupełniające, których udzieliły one w piśmie z dnia 22 sierpnia 2006 r., zarejestrowanym dnia 23 sierpnia 2006 r.

II. OPIS

- (5) Beneficjentem pomocy jest Volkswerft Stralsund GmbH (zwana dalej „stocznią VWS”), mająca siedzibę w kraju związkowym Meklemburgia-Pomorze Przednie (Niemcy), czyli na obszarze objętym pomocą zgodnie z art. 87 ust. 3 lit. a) Traktatu WE. Stocznia VWS należy do duńskiej grupy A.P. Møller i wchodzi w skład grupy stoczni kierowanej przez spółkę Odense Steel Shipyard Ltd. Stocznia VWS jest dużym przedsiębiorstwem i nie zalicza się do małych i średnich przedsiębiorstw w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczącego definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw⁽³⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 90 z 13.4.2006, str. 36.

⁽²⁾ Patrz przypis 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, str. 36.

- (6) Stocznia VWS zajmuje się projektowaniem i budową statków morskich oraz naprawą i przebudową statków. Buduje głównie średnie kontenerowce, ale również statki pasażerskie, promy i statki specjalistyczne, takie jak pogłębiarki, kablownce, holowniki typu AHTS oraz statki do usuwania substancji szkodliwych. Stocznia jest przystosowana do budowy statków o długości do 260 m.
- (7) Prefabrykacja poszczególnych elementów aż do wielkości sekcji odbywa się na specjalnych liniach produkcyjnych. Montaż końcowy następuje po wcześniejszej konserwacji i malowaniu w hali budowy statków, która umożliwia budowę kadłubów o długości nawet 300 m. Wodowanie statków odbywa się przy pomocy podnośnika dokowego o długości 230 m. Ogranicza to plany budowy statków w stoczni VWS do statków o długości maksymalnej 260 m.
- (8) Aby móc sprostać konkurencji na rynku światowym, stocznia VWS planuje modernizację i racjonalizację produkcji oraz dostosowanie się do zmieniającego się popytu międzynarodowego. Stocznia VWS wychodzi z założenia, że korzystne warunki rynkowe dla statków handlowych utrzymają się jeszcze przez wiele lat oraz że wzrost popytu będzie dotyczył przede wszystkim statków typu „panamax”, których stocznia VWS nie jest w stanie produkować po kosztach konkurencyjnych. Statki typu „panamax” są największymi statkami pływającymi po Kanale Panamskim, tzn. są to statki o maksymalnej długości 300 m i maksymalnej szerokości 32,2 m.
- (9) W celu zwiększenia zdolności produkcyjnej stoczni i umożliwienia bardziej ekonomicznej produkcji większych statków typu „panamax” stocznia VWS wdraża obecnie projekt inwestycyjny. Pozwoli on stoczni VWS osiągnąć pozycję konkurencyjną w segmencie rynkowym statków typu „panamax” i zwiększyć tym samym potencjał zbytu stoczni. Stocznia VWS zakłada, że doprowadzi to do bardziej równomiernego wykorzystania istniejących urządzeń produkcyjnych, a tym samym do zmniejszenia kosztów produkcji statku, dzięki czemu wzrośnie zdolność produkcyjna stoczni.
- (10) Inwestycje dotyczą z jednej strony przetwarzania stali (budowa paneli i sekcji, konserwacja) w celu umożliwienia produkcji i obróbki większych konstrukcji stalowych (sekcji), z drugiej zaś wydłużenia podnośnika dokowego o 40 m, co pozwoliłoby na podnoszenie większych statków.
- (11) W dziedzinie budowy paneli i sekcji, w istniejącej hali należy zbudować nową linię produkcyjną przeznaczoną dla paneli i sekcji częściowych do większych typów statków. Ponadto na pochylni należy stworzyć cztery dodatkowe stanowiska przystosowane do budowy większych sekcji. W dziedzinie konserwacji inwestycje dotyczą powiększenia dwóch z czterech istniejących kabin instalacji konserwujących, aby możliwe było przyjmowanie większych sekcji. Ze względów gospodarczych i technicznych do budowy większych statków konieczna jest zdolność do tworzenia i obróbki większych konstrukcji stalowych, ponieważ montaż końcowy większych statków z mniejszych sekcji byłby nieefektywny. Dzięki wydłużeniu podnośnika dokowego jego wielkość zostanie przystosowana do wielkości hali budowy statków.
- (12) Po zrealizowaniu projektu inwestycyjnego zdolność produkcyjna stoczni VWS wzrośnie zgodnie z informacjami przedstawionymi przez Niemcy z ok. [...] (*) t stali/1 000 roboczogodzin w 2005 r. do [...] t/1 000 roboczogodzin. Zdolność produkcyjna stoczni mierzona w CGT (skompensowana pojemność rejestrowa brutto) nie zwiększy się z powodu inwestycji; nastąpi jedynie przesunięcie punktu ciężkości ze średnich kontenerowców na duże. Zdolność produkcyjna stoczni w zakresie przetwarzania stali zwiększy się z 56 000 t w 2005 r. do 64 000 t rocznie po zakończeniu projektu inwestycyjnego.
- (13) Realizację projektu rozpoczęto na początku 2005 r. a zakończono dnia 28 lutego 2006 r. Dzięki niemu powstanie 207 nowych miejsc pracy bezpośrednio związanych z inwestycją.
- (14) Projekt inwestycyjny wymaga zmniejszenia pionowej integracji stoczni. Udział prac zleczanych wykonawcom zewnętrznym ma zostać zwiększony z 17 % godzin produkcyjnych w 2005 r. do 28 % do końca 2007 r. Oczekuje się, że wraz z rosnącym udziałem prac zleczanych na zewnątrz w regionie Stralsund powstanie 400 nowych miejsc pracy.
- (15) Całkowite koszty projektu wynoszą 18 669 000 EUR i są tym samym równe kosztom kwalifikowalnym. Koszty te można obliczyć w sposób następujący:
- | (EUR) | |
|----------------------|------------|
| Podnośnik dokowy | 10 512 000 |
| Budowa paneli/sekcji | 3 910 000 |
| Konserwacja | 4 247 000 |
| Razem | 18 669 000 |
- (16) Niemcy zamierzają przyznać pomoc państwa w wysokości 4 200 500 EUR, co odpowiada 22,5 % kwalifikowalnych kosztów inwestycji wynoszących 18 669 000 EUR. Pomoc przyznawana jest zgodnie z dwoma zatwierdzonymi programami pomocy regionalnej (*). Wniosek o przyznanie pomocy złożono przed rozpoczęciem realizacji projektu inwestycyjnego.

(*) Informacja poufna, również w dalszej części dokumentu oznaczona symbolem [...].

(4) Program wspólnotowy „Poprawa regionalnej struktury gospodarczej” – 34. plan ramowy; Ustawa o dotacjach na inwestycje 2005.

III. POWODY WSZCZĘCIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA WYJAŚNIAJĄCEGO

- (17) Formalne postępowanie wyjaśniające wszczęto z uwagi na wątpliwości Komisji co do zgodności ze wspólnym rynkiem. Komisja nie była pewna, czy inwestycje w budowę panelową i sekcijną nie wykraczają poza zwykle inwestycje dotyczące poprawy zdolności produkcyjnej istniejących instalacji. Ponadto Komisja miała wątpliwości, czy w przypadku inwestycji w urządzenia do konserwacji i wydłużenia podnośnika dokowego chodzi o inwestycje kwalifikowalne, ponieważ ich cel nie wydaje się prowadzić do zwiększenia zdolności produkcyjnej tych urządzeń.
- (18) Ponadto Komisja miała wątpliwości, czy inwestycje stoczni VWS nie spowodowałyby zwiększenia zdolności produkcyjnej stoczni, co z kolei mogłoby być niezgodne z Zasadami ramowymi dotyczącymi pomocy państwa dla przemysłu stoczniowego⁽⁵⁾ i ze wspólnym rynkiem.

IV. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

- (19) Do Komisji wpłynęły uwagi beneficjenta, niemieckiego Związku Budownictwa Okrętowego i Techniki Morskiej oraz duńskiego Związku Przedsiębiorstw Gospodarki Morskiej.

1. Uwagi beneficjenta (stoczni VWS)

- (20) Stocznia VWS podkreśla w swoim stanowisku, że celem projektu inwestycyjnego jest zwiększenie produktywności i poprawa wykorzystania istniejących instalacji produkcyjnych. Celem projektu inwestycyjnego nie jest ponadto zwiększenie zdolności produkcyjnej stoczni; takich konsekwencji nie będzie także miała sama realizacja tego projektu. Projekt inwestycyjny jest raczej warunkiem wprowadzenia innowacyjnych produktów, do czego dąży stocznia VWS oraz do wprowadzenia na rynek statków typu „panamax”. Stocznia VWS twierdzi, że rynek statków o pojemności załadowczej od 2 500 TEU do 4 999 TEU⁽⁶⁾ jest dla stoczni rynkiem optymalnym, ponieważ ten segment wyróżnia się najwyższym potencjałem zbytu na świecie, a konkurencyjność w Europie jest niewielka.
- (21) Ponadto stocznia VWS zwraca uwagę, że w latach 1993–1998 została ona przebudowana i przystosowana do budowy statków typu „panamax”, czego dowodzi odpowiednia wielkość hali budowy statków. Co więcej w momencie przebudowy nie można było przewidzieć zwiększenia popytu na rynku światowym na rzecz statków typu „panamax”. Ponieważ ówczesny właściciel stoczni VWS, Bremer Vulkan, posiadał już stocznie, które zajmowały się produkcją statków tej klasy, uznał, że stocznia VWS będzie zajmować się produkcją mniejszych statków i w takim wypadku pochylnia dokowa o długości 230 m będzie wystarczająca.

- (22) Stocznia VWS twierdzi, że jej pozycja rynkowa – z różnych powodów – zmieniła się w ciągu ostatnich lat. Bremer Vulkan już nie istnieje. W wyniku niewielkiego zapotrzebowania na dotychczasową paletę produktów stoczni VWS skoncentrowała się ona na budowie kontenerowców o pojemności załadowczej do 3 000 TEU oraz dużych, specjalistycznych statków zaopatrzeniowych do obsługi platform. Zapotrzebowanie na masowce, statki rybackie, promy, statki pasażerskie i tankowce, wcześniej produkowane przez stocznnię VWS, spadło, więc zrezygnowano z ich produkcji. Stocznia VWS wyjaśnia poza tym, że rynek mniejszych kontenerowców charakteryzuje się ostrą konkurencją w Niemczech, a częściowo także w Polsce, podczas gdy większe kontenerowce typu „panamax” są produkowane jedynie w niewielu stoczniach europejskich. Stocznia VWS podkreśla, że techniczne wyposażenie stoczni VWS, zwłaszcza hala budowy statków, umożliwia budowę kontenerowców typu „panamax”.

- (23) Aby produkcja kontenerowców typu „panamax” była zasadna z ekonomicznego punktu widzenia, konieczne jest przeprowadzenie w stoczni zmian technicznych. Dotychczas stocznia VWS budowała statki o pojemności od 2 100 TEU do 3 000 TEU i długości od 197 m do 237 m. Statki te budowano z 95 do 111 sekcji stalowych o długości do 16 m. Wielkość tych sekcji jest ograniczona wielkością dostępnego pomieszczenia w warsztatach i w miejscach konserwacji. Długość kontenerowców typu „panamax” wynosi 295 m. Bez zmiany instalacji technicznych jeden statek trzeba by budować ze 170 sekcji, co przy niezmienionej wielkości sekcji spowodowałoby wzrost nakładu pracy o 60 do 70 %. Ponieważ jednak cena rynkowa tych statków jest wyższa jedynie o 20 do 23 %, stocznia VWS musi zwiększyć swoją zdolność produkcyjną, aby móc je produkować w sposób ekonomiczny. W związku z tym niezbędne są inwestycje w celu powiększenia dwóch z istniejących kabin w instalacjach do konserwacji i rozbudowy produkcji paneli i sekcji, aby możliwa była budowa i obróbka sekcji o długości do 32 m.

- (24) Stocznia VWS zwraca uwagę na możliwość wodowania kontenerowców typu „panamax” za pomocą istniejącego podnośnika dokowego o długości 230 m. Jednak wtedy wystająca część kadłuba musiałaby być asekurowana np. przez dźwиг pływający. Taki sposób wodowania związany jest jednak z pewnym ryzykiem i zwiększa koszty.

- (25) Co do zdolności produkcyjnej stoczni, stocznia VWS stwierdza, że mierzona w CGT całkowita zdolność produkcyjna stoczni nie ulegnie zwiększeniu. W 2005 r. stocznia VWS wyprodukowała sześć kontenerowców o pojemności załadowczej 2 500 TEU każdy, co odpowiada 110 000 CGT. W czasie 1 725 000 roboczogodzin przetworzono 56 000 t stali. Po zakończeniu projektu inwestycyjnego stocznia w latach 2006–2007 będzie mogła produkować siedem kontenerowców typu „panamax” rocznie, zużywając 64 000 t stali w czasie 1 900 000 roboczogodzin. Odpowiada to każdorazowo 108 000 CGT w 2006 r. i 2007 r. Wartość CGT pozostanie niezmienną a liczba roboczogodzin i przetwarzana ilość stali wzrosną o 14 %.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 317 z 30.12.2003, str. 11.

⁽⁶⁾ Twenty-foot equivalent unit (jednostka pojemności odpowiadająca kontenerowi o długości 20 stóp).

- (26) Stocznia VWS podkreśla, że umowy dotyczące produkcji kontenerowców typu „panamax” zawarła w 2003 r., kiedy to popyt zmienił się z mniejszych statków na rzecz większych typu „panamax” i ta zmiana poważnie zagroziłaby pozycji stoczni, gdyby wciąż budowała tylko mniejsze statki. Analizy procesu produkcji stoczni wykazały, że dzięki inwestycjom, o których mowa, możliwe jest produkowanie większych statków przy utrzymaniu konkurencyjnego poziomu zdolności produkcyjnej.
- (27) Segment rynku statków o pojemności od 2 500 TEU do 4 000 TEU (22 000 CGT do 50 000 CGT), tzn. segment, który w przyszłości będzie obsługiwać stocznia VWS, zaopatrują następujące stocznie: niemiecka stocznia Aker TW (HDW i Schichau Seebeck) oraz polskie stocznie w Gdyni i Szczecinie.
- (28) Stocznie europejskie mają drugi co do wielkości udział w tym segmencie rynku – 26,3 %, po Korei (39,1 %) i przed Chinami (24,8 %). Największymi konkurentami w tym segmencie są więc Korea i Chiny i te państwa będą w przyszłości dyktować warunki konkurencji. Gdyby stocznia VWS nie weszła na rynek kontenerowców typu „panamax”, działałaby w dalszym ciągu na rynku statków zaopatrzeniowych, charakteryzującym się dużą konkurencją w Europie, co wykluczyłoby ją z szybko rozwijającego się rynku kontenerowców typu „panamax”. Stocznia VWS przedłożyła dane, które potwierdzają przesunięcie zapotrzebowania rynku na większe statki i ponadprzeciętny wzrost zapotrzebowania na statki o pojemności od 2 500 TEU do 5 000 TEU.
- ## 2. Stanowisko niemieckiego Związku Budownictwa Okrętowego i Techniki Morskiej
- (29) Niemiecki Związek Budownictwa Okrętowego i Techniki Morskiej (zwany dalej „Związkiem”) jest zdania, że wątpliwości Komisji dotyczące ewentualnego zwiększenia zdolności produkcyjnej nie mogą wynikać z Zasad ramowych dotyczących pomocy państwa dla przemysłu stoczniowego. Wątpliwości nie potwierdza także obecna sytuacja rynkowa, a zwłaszcza fakt, że planowana pomoc nie spowoduje do zakłóceń konkurencji.
- (30) Związek twierdzi, że kierunek polityki wspólnotowej w zakresie pomocy państwa dla przemysłu stoczniowego zmienił się w ciągu ostatnich lat. Zasady ramowe dotyczące pomocy państwa dla przemysłu stoczniowego nie zawierają przepisów zabraniających przyznawania pomocy inwestycyjnej na zwiększanie zdolności produkcyjnej. Związek wychodzi zatem z założenia, że obecnie tego rodzaju przepisy nie byłyby celowe. Następnie Związek wskazuje, że w Zasadach ramowych dotyczących pomocy państwa dla przemysłu stoczniowego zrezygnowano – w miarę możliwości – z uregulowań sektorowych. Kwestia zdolności produkcyjnej pojawia się jedynie w związku z pomocą na zamykanie przedsiębiorstw. Inne rodzaje pomocy, jak np. pomoc na restrukturyzację, podlegają ogólnym przepisom dotyczącym pomocy państwa.
- (31) Związek twierdzi również, że restrykcyjna wykładnia przepisów jest sprzeczna z inicjatywą LeaderSHIP 2015, będącą elementem realizacji strategii lizbońskiej. Konkurencyjność i produktywność przemysłu europejskiego powinny rosnąć dzięki inwestycjom w badania, rozwój i innowację, w tym także w nowoczesne instalacje produkcyjne. Gdyby pomoc państwa na cele inwestycyjne nie mogła pociągać za sobą zwiększenia zdolności produkcyjnej, byłoby to sprzeczne z celem inicjatywy LeaderSHIP 2015, zwłaszcza z celem utrzymania i poprawy pozycji w określonych segmentach rynku. Jednym z tych segmentów jest rynek małych i średnich kontenerowców, na którym Europa w dalszym ciągu utrzymuje dobrą pozycję w stosunku do Korei i Chin.
- (32) Związek jest zdania, że planowane inwestycje nie zakłócają konkurencji. Obecnie nie istnieją żadne nadwyżki zdolności produkcyjnej, ponieważ światowy przemysł stoczniowy przeżywa rozkwit. Popyt powinien być stale korzystny, przy czym w latach 2008–2009 oczekiwany jest jego lekki spadek. Dzięki ciągle rosnącemu handlowi światowemu rozwija się także transport morski. Dotyczy to przede wszystkim transportu dóbr przemysłowych za pomocą kontenerowców. Zapotrzebowanie na tego typu statki będzie coraz większe.
- (33) Planowane inwestycje stwarzają stoczni VWS możliwość produkcji kontenerowców o pojemności załadowczej do 5 000 TEU. Do tej pory w stoczni VWS budowano statki o pojemności do 3 000 TEU. Rynek kontenerowców o pojemności do 3 000 TEU charakteryzuje się dużą konkurencją, ponieważ ten typ statków budowany jest przez wiele stoczni niemieckich, jak również inne stocznie europejskich, zwłaszcza polskie stocznie w Gdyni i Szczecinie. Mimo to największymi konkurentami na rynku są w dalszym ciągu Korea i Chiny.
- (34) Rynek statków o pojemności załadowczej powyżej 3 000 TEU posiada odmienną strukturę. Wprawdzie niektóre stocznie niemieckie i polskie dysponują warunkami do budowy takich statków, ale budowane są one niemal wyłącznie w Korei i Chinach.
- (35) Związek pozytywnie ocenia potencjał rozwojowy segmentu rynku statków o pojemności powyżej 3 000 TEU na podstawie stałego wzrostu obserwowanego w ostatnich latach w segmencie kontenerowców typu „panamax”. Związek podkreśla, że inwestycje stoczni VWS nie spowodują zakłóceń na rynku wewnątrz europejskiego, ponieważ ten typ statków budowany jest obecnie niemal wyłącznie przez stocznie koreańskie i chińskie. Następnie Związek podkreśla, że Chiny w dalszym ciągu zwiększają swoje zdolności produkcji statków i udział w rynku, co potwierdza, że mamy do czynienia z konkurencją globalną a nie konkurencją europejską. Ograniczenie inwestycji stoczni europejskich przyniosłoby zatem korzyści tylko konkurentom w Korei i Chinach.

3. Uwagi duńskiego Związku Przedsiębiorstw Gospodarki Morskiej

- (36) Stowarzyszenie Stoczniovców Duńskich stwierdza, że wspomniana pomoc nie spowoduje zakłócenia konkurencji, ponieważ statki produkowane przez stocznię VWS, jak również statki, które będzie ona produkować w przyszłości nie zagrażają programom produkcyjnym stoczni duńskich. Związek Przedsiębiorstw Gospodarki Morskiej podkreśla, że planowana pomoc państwa ma na celu poprawę konkurencyjności stoczni VWS na rynku większych kontenerowców. Konkurenci w tym nowym segmencie rynku pochodzą przeważnie z państw nieeuropejskich. Poza tym widoczne jest ogólne przesunięcie zapotrzebowania w stronę większych statków.
- (37) Związek Przedsiębiorstw Gospodarki Morskiej zauważa poza tym, że przemysł stoczniowy otrzymuje duże dotacje w państwach nieeuropejskich. Aby móc sprostać rosnącej konkurencji, należy dokonać poważnych inwestycji w europejski przemysł stoczniowy.

V. UWAGI NIEMIEC

- (38) Niemcy w swoich uwagach dotyczących wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego zwracają uwagę na to, że pkt 26 Zasad ramowych dotyczących pomocy państwa dla przemysłu stoczniowego nie zawiera żadnych przepisów dotyczących zdolności produkcyjnej. Tym samym w pkt 26 nie ma żadnych szczególnych uregulowań, zgodnie z którymi przyznanie pomocy inwestycyjnej na projekty, które wraz ze wzrostem produktywności prowadziłyby do zwiększenia zdolności produkcyjnej, mogłoby być uznane za niedozwolone. Niemcy wyjaśniają również, że wzrost produktywności w przemyśle stoczniowym jest jednym z głównych założeń polityki wspólnotowej w tym sektorze. Inicjatywa LeaderSHIP 2015 ma na celu poprawę konkurencyjności stoczni europejskich oraz zlikwidowanie trudności, które powstały w europejskim przemyśle stoczniowym z racji dotowania budowy statków w Azji. Ten cel, według Niemiec, można osiągnąć tylko poprzez zwiększenie produktywności.
- (39) Niemcy uważają, że z pkt 3 Zasad ramowych dotyczących pomocy państwa dla przemysłu stoczniowego nie można wyprowadzać twierdzenia, iż przy ocenie zgodności ze wspólnym rynkiem należy uwzględnić oddziaływanie projektu inwestycyjnego na zdolność produkcyjną. Niemcy przekonują dalej, że czynniki, o których mowa w pkt 3 Zasad ramowych, nie mają już wpływu na przemysł stoczniowy, który charakteryzuje się obecnie przede wszystkim dobrą sytuacją pod względem zamówień, wysokimi cenami i deficytem zdolności produkcyjnej.
- (40) Niemcy podkreślają ponadto, że udział europejskiego przemysłu stoczniowego w rynku w ostatnich dziesięcioleciach zmalał, a Japonia, Korea i Chiny zwiększyły swoje udziały dzięki dotacjom państwowym. Dotacje te wymienio
- niono w pkt 3 lit. c) Zasad ramowych dotyczących pomocy państwa dla przemysłu stoczniowego jako jeden z czynników, które należy brać pod uwagę. Stocznie europejskie muszą zatem podjąć wysiłki na rzecz zwiększenia swojej produktywności.
- (41) Zgodnie ze stanowiskiem Niemiec każde zwiększenie produktywności prowadzi automatycznie do zwiększenia wydajności linii produkcyjnej. Wzrost zdolności produkcyjnej zgodnie z Zasadami ramowymi dotyczącymi pomocy państwa dla przemysłu stoczniowego nie może więc oznaczać takiej samej wielkości produkcyjnej przy zmniejszonym nakładzie. Niemcy zwracają uwagę na cel pomocy regionalnej, która ma przyczynić się do rozwoju regionalnego i tworzenia miejsc pracy. W tym rozumieniu wzrost produktywności nie może pociągać za sobą zmniejszenia liczby miejsc pracy.
- (42) Niemcy, odnosząc się do sytuacji rynkowej, zauważają, że zwiększa się ruch towarowy, a w segmencie kontenerowców daje się zauważyć zapotrzebowanie na większe statki. Już teraz istnieją statki o pojemności ładowniczej 5 000 TEU, a w najnowszych prognozach mowa jest o statkach o pojemności ładowniczej 8 000 TEU. Ponieważ tak duże statki mogą wpływać tylko do nielicznych portów, potrzebne są mniejsze statki do rozładowywania ładunku, które w przyszłości będzie budować stocznia VWS. Przesunięcie zapotrzebowania na większe statki nie spowoduje zatem spadku popytu na mniejsze, produkowane przez stocznnię VWS.
- (43) Niemcy przedstawiają dokładne dane o projekcie inwestycyjnym stoczni VWS, mówiące o zdolności produkcyjnej w zakresie przetwarzania stali, nakładzie pracy i zdolności produkcyjnej stoczni przed rozpoczęciem realizacji projektu i po jej zakończeniu. Niemcy twierdzą, że inwestycje są konieczne w celu utrzymania konkurencyjności stoczni i utrzymania 1 200 istniejących miejsc pracy.
- (44) Odnosząc się do potencjalnego zwiększenia zdolności produkcyjnej stoczni, jakie miałyby nastąpić w wyniku inwestycji, Niemcy wskazują, że inwestycje nie dotyczą dziedzin, które można by zakwalifikować jako techniczne wąskie gardła stoczni. Komisja w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego uznała, że właśnie one decydują o zdolności produkcyjnej danej stoczni. Niemcy wyjaśniają, że zdolność produkcyjna stoczni, mierzona według kryteriów ustalonych przez Komisję, nie zmieni się.
- (45) Ponadto Niemcy podkreślają, że art. 87 ust. 1 Traktatu WE o przyznaniu pomocy inwestycyjnej nie zostanie naruszony i zwracają uwagę na zasadę prywatnego inwestora. Ponieważ stocznia VWS sama ponosi 77,5 % kosztów inwestycyjnych, a tym samym podejmuje ryzyko, można przyjąć, że inwestycje te odpowiadają kryteriom gospodarki rynkowej.

(46) Zgodnie ze stanowiskiem Niemiec ta pomoc inwestycyjna nie zakłóca konkurencji, i tym samym nie narusza art. 87 ust. 1, ponieważ przemysł stoczniowy jest częścią rynku światowego, na którym konkurencję zakłócają już dotacje dla stoczni azjatyckich. Ponadto zdolności produkcyjne stoczni europejskich są w dużym stopniu wykorzystane i w przyszłości należy liczyć się ze znacznym potencjałem wzrostowym. Ponadto przy ocenie sytuacji na rynku należy brać pod uwagę wyłącznie konkurentów, którzy działają w tym samym segmencie rynku, tzn. zajmują się produkcją kontenerowców typu „panamax”. Księgi zamówień konkurencyjnych stoczni są już zapełnione na najbliższe lata, a zatem ich zdolności produkcyjne są w pełni wykorzystane.

(47) W odniesieniu do rozwoju rynku w przyszłości i potencjalnej nadwyżki zdolności produkcyjnej, na które Komisja zwróciła uwagę w decyzji o wszczęciu formalnej procedury wyjaśniającej, Niemcy wskazują na zawodność prognoz i zauważają, że Komisja nie dostarczyła żadnych dowodów na taki właśnie rozwój sytuacji na rynku. Fakt, że w przyszłości może pojawić się pewna nadwyżka zdolności produkcyjnej, nie może prowadzić do stwierdzenia, że obecnie planowana pomoc może spowodować zakłócenie konkurencji w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE. Z tych samych powodów nie wpłynie ona również na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

(48) Co do kwestii zgodności z art. 87 ust. 3 Traktatu WE, Niemcy twierdzą, że pomoc jest zgodna z europejską polityką przemysłową, której celem jest poprawa pozycji i zdolności konkurencyjnej europejskiego przemysłu stoczniowego zgodnie z celem inicjatywy LeaderSHIP 2015.

(49) Niemcy zauważają, że uwagi zainteresowanych stron popierają ocenę Niemiec, z której wynika, że planowana pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem.

VI. OCENA POMOCY

1. Istnienie pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE

(50) Zgodnie z art. 87 Traktatu WE wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiejkolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Zgodnie z orzecznictwem sądów Wspólnoty Europejskiej, kryterium wpływu na handel jest spełnione wówczas, gdy

przedsiębiorstwo otrzymujące pomoc prowadzi działalność gospodarczą, w zakres której wchodzi handel między państwami członkowskimi.

(51) Dofinansowanie przyznał kraj związkowy Meklemburgia-Pomorze Przednie, tym samym należy uznać je za pomoc państwa. Stwarza to stoczni VWS korzyści, jakich nie uzyskałaby na rynku.

(52) Stocznia VWS produkuje statki morskie. Ponieważ chodzi o sprzedaż statków na dużą skalę, pomoc grozi zakłóceniem konkurencji i wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. W związku z tym argumenty przedstawione przez Niemcy są nieprzekonujące. Zgodnie z orzecznictwem pomoc, która powoduje wzmocnienie pozycji jednego przedsiębiorstwa wobec jego konkurentów w ramach handlu wewnątrzspółnotowego, wpływa w sposób ciągły na wymianę handlową między tymi państwami członkowskimi (7).

(53) Wobec zarzutu Niemiec, że potencjalna przyszła nadwyżka zdolności produkcyjnej nie została udowodniona, jak również nie dowiedziono, że nastąpi zakłócenie konkurencji w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE, należy nadmienić, że pomoc spełnia warunki dotyczące zastosowania art. 87 ust. 1 Traktatu WE, jeśli grozi zakłóceniem konkurencji i jest w stanie wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi (8).

(54) W odniesieniu do argumentu Związku, że pomoc, o której mowa, nie zakłóci konkurencji na rynku europejskim, ponieważ statki, które w przyszłości będzie budować stocznia VWS, produkowane są obecnie niemal wyłącznie przez Koreę i Chiny, Komisja zwraca uwagę, że kontenerowców produkowanych w przyszłości przez stocznnię VWS nie należy postrzegać jako całkowicie odrębnego rynku, ponieważ będą one konkurować z innymi kontenerowcami produkowanymi przez stocznie europejskie.

(55) W następstwie powyższego dofinansowanie stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE i należy ją odpowiednio ocenić.

2. Odstępstwo na mocy art. 87 ust. 2 i 3 Traktatu WE

(56) Artykuł 87 ust. 2 i 3 Traktatu WE przewiduje wyjątki od ogólnego zakazu udzielania pomocy określonego w art. 87 ust. 1.

(7) Porównaj wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-730/79 *Philip Morris przeciwko Komisji*, Rec. 1980, str. 2671, pkt 11.

(8) Porównaj orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-23/98 *Alzetta przeciwko Komisji*, Rec. 2000, II-2319, pkt 80.

- (57) W celu oceny pomocy przyznawanej na rzecz przemysłu stoczniowego Komisja przyjęła Zasady ramowe dotyczące pomocy państwa dla przemysłu stoczniowego. W myśl tych zasad „przemysł stoczniowy” oznacza budowanie we Wspólnocie pełnomorskich statków handlowych z własnym napędem. Działalność handlowa stoczni VWS podlega tej definicji, więc pomoc należy rozpatrywać w świetle Zasad ramowych dotyczących pomocy państwa dla przemysłu stoczniowego. Komisja nie dysponuje przesłankami wskazującymi, że stocznia VWS produkuje także statki rybackie dla Wspólnoty. Według Wytycznych dla celów analizy pomocy państwa dla rybołówstwa i akwakultury ⁽⁹⁾ pomoc dla stoczni na budowę statków rybackich dla Wspólnoty jest niedozwolona.
- (58) Punkt 26 Zasad ramowych dotyczących pomocy państwa dla przemysłu stoczniowego stanowi, że „Pomoc regionalna dla przemysłu stoczniowego, naprawiania statków lub adaptacji statków może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem wyłącznie, gdy spełnia następujące warunki [...] [jest] przyznana na inwestycje przeznaczone na polepszenie stanu infrastruktury lub modernizację istniejących stoczni, niezwiązane z finansową restrukturyzacją danych stoczni, których celem jest poprawienie produktywności istniejących instalacji”.
- (59) Intensywność pomocy nie może przekraczać 22,5 % lub obowiązującego pułapu pomocy regionalnej w regionach, o których mowa w art. 87 ust. 3 lit. a) Traktatu WE, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa. Ponadto pomoc musi ograniczać się do wydatków kwalifikowalnych zgodnie z definicją zawartą w odpowiednich wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy regionalnej.
- (60) Realizacja projektu inwestycyjnego umożliwi stoczni VWS zasadną z ekonomicznego punktu widzenia produkcję kontenerowców typu „panamax”. Zgodnie z danymi przedstawionymi przez beneficjenta budowanie statków typu „panamax” (dużo dłuższych od tych budowanych do tej pory przez stocznnię) możliwe byłoby przy pomocy istniejących instalacji. Trzeba by je było jednak montować ze 170 sekcji o długości do 16 m, a cały proces byłby nierentowny i niekonkurencyjny. W celu podniesienia tych statków potrzebny byłby dźwig pływający, który asekurowałby część korpusu statku wystającą poza długość podnośnika dokowego. Byłoby to nierentowne i niosło ze sobą podwyższone ryzyko wypadku.
- (61) Po zakończeniu projektu inwestycyjnego w stoczni będzie można budować statki typu „panamax” ze 110 sekcji o długości do 32 m. Inwestycje w nowe linie produkcyjne dla paneli i sekcji częściowych oraz inwestycje w stworzenie czterech dodatkowych stanowisk na potrzeby budowy sekcji jest konieczne do produkcji tych większych sekcji. Powiększenie kabin w instalacjach do konserwacji stwarza stoczni możliwość budowy statków z ww. większych sekcji. Projekt inwestycyjny spowoduje racjonalizację procesu produkcyjnego stoczni VWS.
- (62) Inwestycje w wydłużenie podnośnika dokowego dostosują długość podnośnika do długości podnoszonych statków. Nie będzie wtedy konieczne korzystanie z dźwigu pływającego. Wydłużenie podnośnika dokowego uprości zatem podnoszenie statków typu „panamax”.
- (63) Komisja jest zdania, że dostosowanie instalacji produkcyjnych do potrzeb zasadnej z ekonomicznego punktu widzenia produkcji kontenerowców typu „panamax” można uznać za polepszenie stanu lub modernizację istniejącej stoczni.
- (64) Po zakończeniu realizacji projektu inwestycyjnego zdolność produkcyjna wzrośnie z 32,6 t stali na 1 000 roboczogodzin w 2005 r. do około 38,2 t stali na 1 000 roboczogodzin. Projekt inwestycyjny zwiększy wydajność produkcyjną istniejących instalacji. Zdolność produkcyjna stoczni mierzona w CGT nie zmieni się ⁽¹⁰⁾. Zdolność produkcyjna w zakresie przetwarzania stali wzrośnie z 56 000 t w 2005 r. do 64 000 t w 2006 r. Komisja uważa, że wzrost zdolności produkcyjnej w zakresie przetwarzania stali jest zjawiskiem ubocznym ogólnego wzrostu produktywności i nie jest niewspółmierny do wzrostu zdolności produkcyjnej.
- (65) Komisja uznaje zatem, że projekt inwestycyjny, o którym mowa, spełnia wszystkie niezbędne warunki, ponieważ obejmuje inwestycje związane z polepszeniem stanu lub modernizacją istniejących stoczni z zamiarem poprawienia produktywności istniejących instalacji. Komisja przyjmuje do wiadomości, że pomoc ograniczona jest do wsparcia kosztów kwalifikowalnych zgodnie z wytycznymi w sprawie pomocy regionalnej i że obowiązujący górny pułap na poziomie 22,5 % zostanie dochowany.

VII. WNIOSEK

- (66) Komisja stwierdza, że planowana pomoc regionalna na rzecz stoczni VWS jest zgodna z warunkami przyznawania pomocy regionalnej określonymi w Zasadach ramowych dotyczących pomocy państwa dla przemysłu stoczniowego. Pomoc spełnia zatem warunki konieczne dla uznania jej za zgodną ze wspólnym rynkiem,

⁽⁹⁾ Dz.U. C 229 z 14.9.2004, str. 5.

⁽¹⁰⁾ Zdolność produkcyjna w 2005 r. wyniosła 110 000 CGT, a w latach 2006–2007 wyniesie około 108 000 CGT w skali roku (po przestawieniu produkcji ze średnich na duże kontenerowce).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 2

Artykuł 1

Pomoc państwa, którą Niemcy zamierzają przyznać na rzecz Volkswerft Stralsund w wysokości 4 200 500 EUR, jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE.

W związku z powyższym zezwala się na przyznanie pomocy w wysokości 4 200 500 EUR.

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Federalnej Niemiec.

Sporządzono w Brukseli, dnia 6 grudnia 2006 r.

W imieniu Komisji

Neelie KROES

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI**z dnia 20 grudnia 2006 r.****uznająca koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem oraz z funkcjonowaniem porozumienia EOG****(Sprawa nr COMP/M.4215 – Glatfelter/Crompton Assets)***(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 6764)***(Jedynie wersja w języku angielskim jest autentyczna)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2007/403/WE)

W dniu 20 grudnia 2006 r. Komisja przyjęła decyzję w sprawie połączenia na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw⁽¹⁾, w szczególności art. 8 ust. 1 tego rozporządzenia. Pełen tekst decyzji, w wersji nieopatrzonej klauzulą poufności, w oryginalnym języku postępowania oraz w językach roboczych Komisji znajduje się na stronie internetowej Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji pod następującym adresem: http://ec.europa.eu/comm/competition/index_en.html

I. STRESZCZENIE

- (1) W dniu 16 sierpnia 2006 r. zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw („rozporządzenie w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw”) do Komisji wpłynęło zgłoszenie koncentracji, w wyniku której spółka P.H. Glatfelter Company („Glatfelter”, Stany Zjednoczone) przejęła w drodze zakupu aktywów wyłączną kontrolę nad branżą Lydney Business, należąca do objętej zarządem przymusowym spółki J.R. Crompton Ltd („Lydney Business”, Zjednoczone Królestwo).
- (2) Glatfelter oraz Lydney Business zajmują się produkcją materiałów włóknistych typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy. Analiza rynku przeprowadzona przez Komisję wykazała, iż pomimo dużego udziału strony zgłaszającej w światowym rynku materiałów włóknistych typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy jej działalność będzie ograniczana przez kilku konkurentów, w szczególności przez brytyjską spółkę Purico, która niedawno znacząco zwiększyła swą moc produkcyjną w Chinach. Ponadto konkurencja ze strony materiałów alternatywnych wobec materiałów włóknistych typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy ograniczy możliwość podnoszenia cen przez stronę zgłaszającą. W związku z tym w decyzji uznano, że połączenie przedsiębiorstw nie będzie stanowić znaczącej przeszkody dla skutecznej konkurencji.

II. STRONY

- (3) Glatfelter jest notowanym na nowojorskiej giełdzie producentem papierów specjalistycznych oraz włókien kompozytowych. Do papierów specjalistycznych należą tapety ściennie, specjalny papier drukarski itp. W fabrykach podmiotów zależnych Glatfeltera wytwarzane jest włókno typu „wet laid”, wykorzystywane do produkcji torebek do herbaty, filtrów do kawy i saszetek z kawą, jak również inne papiery specjalistyczne.

- (4) Lydney Business stanowi część aktywów byłej spółki Crompton Ltd objętej zarządem przymusowym (zwanej dalej „Crompton”, Zjednoczone Królestwo). Crompton zajmował się wytwarzaniem papierów specjalistycznych oraz materiałów włóknistych typu „wet laid”; był również wiodącym dostawcą dla przemysłu produkującego torebki do herbaty oraz filtry do kawy. Crompton posiadał na terenie Zjednoczonego Królestwa trzy zakłady produkcyjne wyposażone łącznie w sześć maszyn papierniczych z sitem ukośnym: fabrykę papieru Lydney z trzema maszynami papierniczymi z sitem ukośnym, przetwarzającą również włókna polipropylenowe, fabrykę papieru Simpson Clough Mill z dwiema maszynami papierniczymi z sitem ukośnym oraz fabrykę papieru Devon Valley Mill z jedną maszyną papierniczą z sitem ukośnym oraz jedną maszyną do produkcji papieru płaskositową.

III. DZIAŁANIE

- (5) W dniu 7 lutego 2006 r. spółka Crompton została objęta zarządem przymusowym (postępowanie upadłościowe w Zjednoczonym Królestwie). Wyznaczeni zarządcy („zarządcy”) podjęli decyzję o sprzedaży aktywów Cromptona, a następnie przeprowadzili ich publiczną sprzedaż. Jak twierdzi strona zgłaszająca, po dokonaniu oceny kilku wstępnych ofert orientacyjnych komisarzy zaprosili Glatfeltera i inne przedsiębiorstwa do złożenia ostatecznych ofert.
- (6) W dniu 9 marca 2006 r. Glatfelter nabył poprzez swoją spółkę zależną Glatfelter UK większość aktywów zakładu produkcyjnego spółki Crompton w Lydney, Gloucestershire, Zjednoczone Królestwo, wraz ze wszystkimi rzeczowymi aktywami trwałymi oraz wartościami niematerialnymi i prawnymi niezbędnymi do kontynuacji dotychczasowej działalności Lydney Business. Jednakże powyższe nie objęło wszystkich umów oraz wewnętrznych funkcji administracyjnych („back office”), jakimi zajmowano się w siedzibie głównej Cromptona. Aktywa podlegające transakcji zwane są dalej łącznie „Lydney Business”. Transakcja nabycia Lydney Business przez Glatfeltera zwana jest dalej „transakcją Lydney”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, str. 1.

- (7) Po odesłaniu sprawy do Komisji, zgodnie z art. 22 rozporządzenia Rady w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, zarządcy rozwiązali umowę warunkową z Glatfelterem dotyczącą Simpson Clough Business. Następnie w czerwcu 2006 r. sprzedali Simpson Clough Business spółce Purico. Oprócz fabryk papieru Simpson Clough Mill i Devon Valley Mill, w skład Simpson Clough Business wchodzi także: siedziba główna spółki Crompton, prawa do firmy, określone umowy oraz spółka zależna spółki Crompton z siedzibą w Stanach Zjednoczonych, zajmująca się sprzedażą.

IV. WŁAŚCIWE RYNKI PRODUKTOWE

- (8) Niniejsza sprawa dotyczy materiałów włóknistych typu „wet laid”. Materiały włókniste typu „wet laid” to cienkie arkusze porowatego materiału powstałe z mieszanki naturalnych i/lub sztucznych włókien, które są produkowane przez maszyny papiernicze z sitem ukośnym. Materiał włóknisty typu „wet laid” powstający w zmodyfikowanym procesie wytwarzania papieru to przypominające papier lub tkaninę struktury włókniste.
- (9) W zakresie materiału włóknistego typu „wet laid” działalność spółki Glatfelter pokrywa się z działalnością Lydney Business w dziedzinie produkcji i sprzedaży materiału włóknistego typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy (torebki do herbaty, filtry do kawy, saszetki z kawą). Obydwa przedsiębiorstwa produkują także materiał włóknisty typu „wet laid” stosowany w akumulatorach.
- (10) Strona zgłaszająca stwierdziła, iż z uwagi na różnorodne zastosowania (np. filtracja herbaty i kawy, separatory do akumulatorów, kielbańnice, powłoki), po stronie popytu substytucyjność odmiennych rodzajów materiału włóknistego typu „wet laid” jest ograniczona. Jednakże na podstawie wysokiej substytucyjności po stronie podaży strona zgłaszająca określiła rynek materiałów włóknistych typu „wet laid” jako właściwy rynek produktowy.

Materiał włóknisty typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy

- (11) Przeprowadzona przez Komisję analiza wykazała, że ze względu na specyfikację produktu klienci nie zaopatrują się w materiał włóknisty typu „wet laid” do pakowania herbaty i/lub kawy. Substytucyjność po stronie popytu jest więc ograniczona, klasy materiałów włóknistych typu „wet laid” muszą bowiem spełniać bardzo rygorystyczne wymogi w zakresie kompatybilności z maszynami przetwórczymi oraz szczególne wymogi dotyczące produktu w jego końcowym zastosowaniu (np. porowatość, grubość, elastyczność, zgodność z przepisowymi normami).
- (12) W odniesieniu do substytucyjności po stronie podaży strona zgłaszająca twierdzi, iż zmiana profilu produkcji z materiału włóknistego typu „wet laid” o jednym zastosowaniu na materiał włóknisty typu „wet laid” o innym zastosowaniu nie wymaga zazwyczaj znacznych inwestycji.

Analiza przeprowadzona przez Komisję tego nie potwierdziła. Niektóre maszyny papiernicze z sitem ukośnym mogą – w ograniczonym zakresie – znaleźć więcej zastosowań. Jednakże większość maszyn papierniczych z sitem ukośnym zaprojektowano w konkretnym celu, są one więc zoptymalizowane pod kątem produkcji konkretnego rodzaju materiału włóknistego typu „wet laid”. W związku z powyższym do produkcji materiałów włóknistych typu „wet laid” używanych w produkcji herbaty i kawy nadają się zasadniczo tylko te maszyny papiernicze z sitem ukośnym, które zostały w tym celu zaprojektowane.

- (13) Nawet w przypadku maszyn papierniczych z sitem ukośnym, które mogą produkować materiały włókniste typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy, ale nie są w tym celu używane, należy dokonać znacznych inwestycji, aby taka produkcja była możliwa. Ponadto modyfikacja maszyny papierniczej z sitem ukośnym zajęłaby sporo czasu.
- (14) Inwestycja od podstaw wymagałaby jeszcze większych nakładów, a wdrożenie projektu trwałoby znacznie dłużej. Poza znacznymi inwestycjami związanymi z nabyciem nowej maszyny papierniczej z sitem ukośnym należałoby opracować organizację sprzedaży, zapewnić wsparcie techniczne oraz stworzyć sieć dystrybucji. Analiza rynku wykazała również, że w większości krajów materiał włóknisty typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy wymaga przed wprowadzeniem na rynek certyfikacji, a klienci muszą dopasować materiał do swoich maszyn.
- (15) W związku z powyższym w decyzji uznano, że właściwy rynek produktowy obejmuje materiał włóknisty typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy.

Materiał włóknisty typu „wet laid” do separatorów do akumulatorów

- (16) Analiza przeprowadzona przez Komisję wykazała, że w segmencie rynku materiałów włóknistych typu „wet laid” do separatorów do akumulatorów istnieje pewna substytucyjność po stronie podaży. Ponieważ wobec materiału włóknistego typu „wet laid” do separatorów do akumulatorów nie stosuje się standardów wymaganych dla materiałów mających kontakt z żywnością, liczba maszyn papierniczych z sitem ukośnym mogących produkować materiał włóknisty typu „wet laid” do separatorów do akumulatorów nie ogranicza się do maszyn używanych w filtracji herbaty i kawy lub w kielbaśnicach. Większość maszyn mogących produkować materiał włóknisty typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy może natomiast wytwarzać separatory do akumulatorów. Analiza rynku wykazuje, że materiał włóknisty typu „wet laid” do separatorów do akumulatorów jest ponadto produkowany przez maszyny, które, poza innymi zastosowaniami, wytwarzają materiał włóknisty typu „wet laid” do worków do odkurzaczy, taśm klejących i kielbaśnic.

- (17) W decyzji nie podano dokładnej definicji rynku produktowego, ponieważ nawet przy najbardziej dokładnym określeniu właściwego rynku produktowego jako „materiały włókniste typu »wet laid« do separatorów do akumulatorów” transakcja nie będzie stanowić znaczącego utrudnienia konkurencji.

V. WŁAŚCIWE RYNKI GEOGRAFICZNE

- (18) Strony zgłaszające stwierdziły, że właściwe rynki geograficzne mają zasięg globalny.

Materiał włóknisty typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy

- (19) Analiza rynku przeprowadzona przez Komisję potwierdziła, że rynek geograficzny materiałów włóknistych typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy ma zasięg globalny. Wynika to ze struktury handlu światowego oraz braku zaporowych kosztów transportu. Ponadto w Chinach pojawiły się nowe możliwości produkcyjne (maszyna ZPM), które mogą ograniczać dotychczasowych wytwórców działających przeważnie na terenie EOG. Dostawcy materiałów włóknistych do filtracji herbaty i kawy oraz większość klientów prowadzących działalność na skalę światową potwierdzają ustalenia Komisji.
- (20) W związku z powyższym w decyzji uznano, że właściwy rynek geograficzny materiału włóknistego typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy ma zasięg globalny.

Materiał włóknisty typu „wet laid” do separatorów do akumulatorów

- (21) Jak wynika z analizy rynku, mimo iż klienci zaopatrują się w materiał włóknisty typu „wet laid” do separatorów do akumulatorów i przetwarzają go na terenie EOG, wymogi normatywne nie są postrzegane jako przeszkoda w handlu na skalę światową. Producenci separatorów do akumulatorów zazwyczaj eksportują swój produkt na cały świat. Co więcej, niskie koszty transportu sprzyjają rozwojowi rynku światowego. Brak pomocy technicznej zniechęca niektórych klientów do przywozu produktów, jednakże problem ten można rozwiązać poprzez stworzenie lokalnej sieci sprzedaży i wsparcia technicznego.
- (22) W związku z powyższym w decyzji uznano, że właściwy rynek geograficzny materiału włóknistego typu „wet laid” do separatorów do akumulatorów ma zasięg globalny.

VI. OCENA

Materiał włóknisty typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy

- (23) Na światowym rynku materiałów włóknistych typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy udział powstałego w wyniku połączenia podmiotu w sprzedaży wyniósł w 2005 r. ok. 60–70 % (Glatfelter 30–40 %, Lydney Business 20–30 %). Zanim Crompton został objęty zarządem przymusowym, na rynku działało trzech głównych konkurentów (Glatfelter, Crompton i Ahlstrom). Po realizacji zgłoszonego działania na rynku nadal pozostanie trzech poważnych konkurentów (Glatfelter, Purico i Ahlstrom). Oprócz nabycia należących do Cromptona fabryk papieru Simpson Clough oraz Devon Valley (wraz ze znakiem towarowym Cromptona), spółka Purico uruchamia w Chinach możliwości produkcyjne w zakresie ZPM, dzięki czemu wejdzie na rynek materiałów włóknistych typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy mniej więcej w czasie, gdy zostanie przeprowadzona zgłaszana transakcja. Do spółki Ahlstrom należy obecnie ok. [10–30 %] rynku światowego, a do spółki Purico – ok. [10–30 %].
- (24) Duży udział w rynku oraz znaczny wzrost potencjału gospodarczego podmiotu powstałego po transakcji świadczą o jego pozycji rynkowej. Jednakże możliwość podnoszenia przez niego cen będzie ograniczona obecnością konkurencji, zwłaszcza spółki Purico. Nabywając zakłady Simpson Clough i Devon Valley, Purico zyskała wobec klientów, w tym klientów działających na skalę światową, pozycję renomowanego dostawcy, z której czerpie odpowiednie korzyści. Aktywa nabyte przez spółkę Purico od spółki Crompton oraz najnowsza technologia ZPM wprowadzona w Chinach zapewnią spółce Purico szczególnie korzystną pozycję konkurencyjną w zakresie produkcji materiałów włóknistych typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy przy użyciu ZPM. Analiza rynku potwierdziła, że maszyna ZPM stanowi znaczące ograniczenie działalności konkurencyjnych producentów europejskich, ponieważ w chwili obecnej jest w stanie wytworzyć rocznie 1–10 kt produktu dla tych samych gałęzi przemysłu, dla których produkuje fabryka Simpson Clough, czyli przemysłu materiału włóknistego typu „wet laid” przeznaczonego głównie do filtracji herbaty i kawy.
- (25) Ponadto w przypadku, gdy strona zgłaszająca podniesie ceny lub zmniejszy produkcję materiału włóknistego typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy, spółka Ahlstrom może swą produkcję zwiększyć. Jeśli spółka Glatfelter znacząco zwiększyłaby cenę, dzięki czemu dla spółki Ahlstrom wzrosłaby też rentowność materiałów do filtracji herbaty i kawy, spółka Ahlstrom mogłaby przekierować swoją moc produkcyjną lub zainwestować w zwiększenie mocy poprzez przebudowę posiadanych maszyn lub zakup i przebudowę maszyn używanych. Spółka Ahlstrom posiada *know-how* i technologie potrzebne do przebudowy i obsługi takich maszyn, a także stosowną sieć dystrybucji i sprzedaży.

- (26) Inni dostawcy materiału włóknistego typu „wet laid” mający możliwość produkcji materiału włóknistego typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy również stanowią ograniczenie działalności Glatfeltera. Obecnie nie wszystkie podmioty mają możliwość produkcji dwuwarstwowych materiałów włóknistych typu „wet laid”, a ich klientami są mniejsi odbiorcy, którzy mają mniejsze wymagania odnośnie do standardów niż więksi klienci. Jednakże, gdy dostawcy ci rozwiną produkcję materiałów włóknistych typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy, mogą również pozyskać większych klientów. Co więcej, nawet bez pozyskiwania większych klientów dostawcy mogą zwiększyć sprzedaż, co spowoduje zmniejszenie sprzedaży u innych producentów działających w sektorze filtracji herbaty i kawy. Uniemożliwi to Glatfelterowi podniesienie cen i ograniczenie produkcji.
- (27) Komisja uważa ponadto, iż alternatywne materiały włókniste do filtracji herbaty i kawy (np. włókniny wytwarzane metodą *spun-bond* lub włókniny nylonowe) stanowią na tym rynku konkurencję. Choć nie przewiduje się obecnie, aby materiały alternatywne miały w dużym stopniu zastąpić materiał włóknisty typu „wet laid”, istnieje szansa, że zwiększy się w przyszłości moc produkcyjna związana z materiałami włóknistymi typu „wet laid” do filtracji herbaty i kawy. Zmniejszy się tym samym zapotrzebowanie na tradycyjny materiał włóknisty do filtracji herbaty i kawy, co ograniczy możliwość wykorzystania przez stronę zgłaszającą jej pozycji rynkowej i podnoszenia cen.
- (28) W związku z powyższym w decyzji stwierdza się, że nie powinny wystąpić jednostronne efekty, ponieważ możliwość podnoszenia cen przez stronę będzie ograniczona z uwagi na silną konkurencję, a także do pewnego stopnia z powodu istnienia alternatywnych materiałów. Jeśli chodzi o efekty skoordynowane, po dokładnym przeanalizowaniu struktury rynku, reakcji klientów oraz

reakcji obecnych i potencjalnych konkurentów w decyzji stwierdzono, że efekty takie nie powinny wystąpić.

Materiał włóknisty typu „wet laid” do separatorów do akumulatorów

- (29) Analiza Komisji wskazuje, że segment rynku obejmujący papier do separatorów do akumulatorów cechuje niski popyt przy wysokim potencjale podaży ze strony innych producentów włókien typu „wet laid” i koncentracja popytu, a także, że planowany udział w rynku połączonego podmiotu byłby niewielki. Na tej podstawie Komisja uważa, że proponowana transakcja nie będzie zakłócać konkurencji na wspomnianym rynku.
- (30) W dniu 6 grudnia 2006 r. Komitet Doradczy ds. Konkurencji na 146 posiedzeniu wydał pozytywną opinię w sprawie projektu decyzji oraz zatwierdził przyjęcie decyzji.

VII. PODSUMOWANIE

- (31) W decyzji uznano, że proponowana koncentracja nie spowoduje znacznego zakłócenia skutecznej konkurencji na wspólnym rynku ani na znacznej jego części, w szczególności w wyniku stworzenia bądź umocnienia pozycji dominującej. W decyzji proponuje się zatem uznanie koncentracji za zgodną ze wspólnym rynkiem i porozumieniem EOG, zgodnie z art. 2 ust. 2 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw i art. 57 porozumienia EOG. W związku z powyższym stwierdza się, że w drodze procedury ustnej Komisja: przyjęła do wiadomości opinię Komitetu Doradczego z dnia 6 grudnia 2006 r., przyjęła do wiadomości sprawozdanie końcowe urzędnika przeprowadzającego postępowanie wyjaśniające w tej sprawie oraz przyjęła załączoną decyzję w języku angielskim, będącą autentyczną wersją językową.

DECYZJA KOMISJI**z dnia 12 czerwca 2007 r.****zezwalająca państwom członkowskim na przedłużenie tymczasowych zezwoleń przyznanych na nową substancję czynną novaluron***(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 2454)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2007/404/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 ust. 1 akapit czwarty,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 91/414/EWG w marcu 2001 r. spółka Makhteshim Agan Ltd. zwróciła się do Zjednoczonego Królestwa z wnioskiem o wpisanie substancji czynnej novaluron do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG. Decyzja Komisji 2001/861/WE⁽²⁾ potwierdziła, że dokumentacja jest kompletna oraz że może zostać uznana za zasadniczo spełniającą wymogi dotyczące danych i informacji określone w załączniku II i załączniku III do tej dyrektywy.
- (2) Potwierdzenie kompletności dokumentacji było niezbędne, aby umożliwić poddanie jej szczegółowemu zbadaniu, a także aby umożliwić państwom członkowskim przyznawanie tymczasowych zezwoleń na okresy do trzech lat na środki ochrony roślin zawierające wspomnianą substancję czynną, przy spełnieniu warunków ustanowionych w art. 8 ust. 1 dyrektywy 91/414/EWG, w szczególności warunku odnoszącego się do szczegółowej oceny substancji czynnej i środka ochrony roślin w świetle wymogów ustanowionych w tej dyrektywie.
- (3) Ocena wpływu oddziaływania wyżej wymienionej substancji czynnej na zdrowie ludzi oraz na środowisko została przeprowadzona w odniesieniu do zastosowań proponowanych przez wnioskodawcę zgodnie z art. 6 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/414/EWG. Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy przedłożyło Komisji w dniu 19 września 2005 r. projekt sprawozdania z oceny.
- (4) Po przedłożeniu projektu sprawozdania z oceny przez państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy stwierdzono, iż należy zwrócić się do wnioskodawcy o dalsze informacje; państwo członkowskie pełniące

rolę sprawozdawcy miało zbadać te informacje i przedstawić swoją ocenę. W związku z powyższym dokumentacja jest w dalszym ciągu badana, a zakończenie oceny dokumentacji nie będzie możliwe w ramach czasowych przewidzianych w dyrektywie 91/414/EWG.

- (5) Ponieważ dotychczasowa ocena nie daje jak na razie żadnego powodu do zaniepokojenia, należy umożliwić państwom członkowskim przedłużenie tymczasowych zezwoleń przyznanych na środki ochrony roślin zawierające wspomnianą substancję czynną na okres 24 miesięcy, zgodnie z przepisami art. 8 dyrektywy 91/414/EWG, aby umożliwić tym samym dalsze prowadzenie badania dokumentacji. Przewiduje się, że ocena i proces decyzyjny, z uwzględnieniem decyzji odnoszącej się do przewidywanego włączenia novaluronu do załącznika I, zakończą się w ciągu 24 miesięcy.
- (6) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łącucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Państwa członkowskie mogą przedłużyć tymczasowe zezwolenia na środki ochrony roślin zawierające novaluron na okres nieprzekraczający 24 miesięcy, począwszy od daty przyjęcia niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 czerwca 2007 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 230 z 19.8.1991, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2007/31/WE (Dz.U. L 140 z 1.6.2007, str. 44).

⁽²⁾ Dz.U. L 321 z 6.12.2001, str. 34.

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

WSPÓLNE DZIAŁANIE RADY 2007/405/WPZiB

z dnia 12 czerwca 2007 r.

w sprawie misji policyjnej w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa, mającej odniesienie do wymiaru sprawiedliwości w Demokratycznej Republice Konga (EUPOL DRK Konga)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 14 i art. 25 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W odpowiedzi na oficjalne zaproszenie rządu Demokratycznej Republiki Konga (DRK) w dniu 9 grudnia 2004 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2004/847/WPZiB w sprawie misji policyjnej Unii Europejskiej w Kinszasie (DRK) dotyczącej zintegrowanej jednostki policji (EUPOL „Kinszasa”) ⁽¹⁾ przewidzianej w globalnym i obejmującym wszystkich porozumieniu w sprawie przekształceń w Demokratycznej Republice Konga podpisanym w Pretorii w dniu 17 grudnia 2002 r. i w memorandum w sprawie bezpieczeństwa i armii z dnia 29 czerwca 2003 r.
- (2) Przeprowadzenie wyborów w DRK w 2006 r. w następstwie ogłoszenia w dniu 18 lutego 2006 r. konstytucji DRK oznaczało koniec procesu transformacji i pozwoliło na stworzenie w 2007 r. rządu. Przyjęty przez niego program przewiduje w szczególności kompleksową reformę sektora bezpieczeństwa, wypracowanie koncepcji krajowej, jak również priorytetowe działania reformatorskie w dziedzinie policji, sił zbrojnych oraz sprawiedliwości.
- (3) Organizacja Narodów Zjednoczonych potwierdziła w drodze kilku rezolucji Rady Bezpieczeństwa swoje poparcie dla procesu reformy sektora bezpieczeństwa i prowadzi w DRK misję Organizacji Narodów Zjednoczonych w DRK (MONUC), która przyczynia się do bezpieczeństwa i stabilności tego kraju. W dniu 15 maja 2007 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję 1756

(2007), która przedłuża mandat misji MONUC i umożliwia jej udział, przy ścisłej współpracy z innymi międzynarodowymi partnerami, w tym z Unią Europejską (UE), w wysiłkach mających na celu wsparcie rządu we wstępnym procesie planowania reformy sektora bezpieczeństwa.

- (4) UE dowiodła stałego poparcia dla procesu transformacji w DRK oraz dla reformy sektora bezpieczeństwa, między innymi przez ustanowienie trzech operacji w ramach Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB) EUSEC RD Kongo ⁽²⁾, EUPOL „Kinszasa” i operacji EUFOR RD Kongo ⁽³⁾.
- (5) Zdając sobie sprawę z korzyści z ogólnego podejścia łączącego różne podjęte inicjatywy, UE wskazała w przyjętych przez Radę konkluzjach z dnia 15 września 2006 r. swoją gotowość do zapewnienia, w ścisłej współpracy z Organizacją Narodów Zjednoczonych, koordynacji wysiłków podejmowanych przez społeczność międzynarodową w sektorze bezpieczeństwa w celu wsparcia w tej dziedzinie władz kongijskich.
- (6) Sekretariat Generalny Rady i służby Komisji Europejskiej przeprowadziły w tym kontekście w październiku 2006 r. i w marcu 2007 r. dwie misje oceniające w DRK w uzgodnieniu z władzami kongijskimi; miały one na celu opracowanie ogólnego podejścia UE w dziedzinie reformy sektora bezpieczeństwa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 367 z 14.12.2004, str. 30. Wspólne działanie ostatnio zmienione wspólnym działaniem 2006/913/WPZiB (Dz.U. L 346 z 9.12.2006, str. 67).

⁽²⁾ Wspólne działanie Rady 2005/355/WPZiB z dnia 2 maja 2005 r. w sprawie misji doradczej i pomocowej Unii Europejskiej w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa Demokratycznej Republiki Konga (DRK) (Dz.U. L 112 z 3.5.2005, str. 20). Wspólne działanie ostatnio zmienione wspólnym działaniem 2007/192/WPZiB (Dz.U. L 87 z 28.3.2007, str. 22).

⁽³⁾ Wspólne działanie Rady 2006/319/WPZiB z dnia 27 kwietnia 2006 r. w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej wspierającej Misję Obserwacyjną Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga (MONUC) podczas wyborów (Dz.U. L 116 z 29.4.2006, str. 98). Wspólne działanie uchylone wspólnym działaniem 2007/147/WPZiB (Dz.U. L 64 z 2.3.2007, str. 44).

- (7) W dniu 7 grudnia 2006 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2006/913/WPZiB zmieniające i przedłużające wspólne działanie 2004/847/WPZiB w sprawie misji policyjnej Unii Europejskiej w Kinszasie (DRK) dotyczącej zintegrowanej jednostki policji. Nowy mandat, który obowiązuje do 30 czerwca 2007 r. pozwala również EUPOL „Kinszas” na wzmocnienie roli doradczej, którą misja ta pełni wobec policji kongijskiej; celem jest ułatwienie, w powiązaniu z misją EUSEC RD Kongo, procesu reformy sektora bezpieczeństwa w DRK.
- (8) W dniu 14 maja 2007 r. Rada zatwierdziła koncepcję operacji dla misji policyjnej w ramach Europejskiej Polityki w zakresie Bezpieczeństwa i Obrony (EPBiO) w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa, mającej odniesienie do wymiaru sprawiedliwości w DRK, zwanej EUPOL RD Kongo. Koncepcja ta przewiduje w szczególności, że zostanie zachowana ciągłość między zakończeniem działań EUPOL „Kinszas” a rozpoczęciem działań EUPOL RD Kongo.
- (9) W tym samym dniu 14 maja 2007 r. Rada zatwierdziła zmodyfikowaną ogólną koncepcję dotyczącą kontynuacji misji doradczej i pomocowej w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa w DRK, EUSEC RD Kongo.
- (10) Należy wspierać synergię pomiędzy obiema misjami z jednoczesnym uwzględnieniem możliwego ich scalenia w jedną misję.
- (11) Aby wzmocnić spójność działań UE w DRK należałoby zapewnić w Kinszasie, jak też w Brukseli, możliwie najściślejszą koordynację między różnymi podmiotami UE, w szczególności poprzez odpowiednie uzgodnienia. Ze względu na sprawowany przez siebie mandat specjalny przedstawiciel UE (SPUE) w regionie Wielkich Jezior Afrykańskich powinien odegrać istotną rolę w tym zakresie.
- (12) W dniu 15 lutego 2007 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2007/112/WPZiB⁽¹⁾ w sprawie mianowania pana Roelanda VAN DE GEERA nowym specjalnym przedstawicielem Unii Europejskiej (SPUE) w regionie Wielkich Jezior Afrykańskich.
- (13) W dniu 11 maja 2007 r. Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel (SG/WP) wystosował do władz kongijskich pismo w celu powiadomienia ich o gotowości UE do dalszego pogłębienia obecnego zaangażowania w dziedzinie reformy sektora bezpieczeństwa, a także w celu uzyskania ich formalnej zgody. W piśmie z dnia 2 czerwca 2007 r. władze kongijskie formalnie zaakceptowały ofertę Unii Europejskiej i zaprosiły ją do rozmieszczenia w tym celu misji.
- (14) Państwa trzecie powinny brać udział w projekcie zgodnie z ogólnymi wytycznymi określonymi przez Radę Europejską.
- (15) Mandat misji jest realizowany w sytuacji, która może ulec pogorszeniu, jeżeli chodzi o aspekt bezpieczeństwa, i zaszkodzić celom WPZiB, określonym w art. 11 Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE DZIAŁANIE:

Artykuł 1

Misja

1. Unia Europejska (UE) prowadzi misję doradczą, pomocową w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa Demokratycznej Republiki Konga (DRK), zwaną EUPOL RD Kongo, mając na celu przyczynienie się do podejmowanych przez Kongo wysiłków na rzecz restrukturyzacji sektora policji i jego powiązania z wymiarem sprawiedliwości. Misja winna udzielać rady i pomocy bezpośrednio właściwym władzom kongijskim oraz za pośrednictwem komitetu monitorującego reformę policji i mieszanego komitetu ds. wymiaru sprawiedliwości, dbając o promocję polityki zgodnej z prawami człowieka oraz międzynarodowym prawem humanitarnym, normami demokratycznymi i zasadami dobrych rządów, przejrzystości i poszanowania państwa prawnego.
2. Misja działa zgodnie z mandatem przewidzianym w art. 2.

Artykuł 2

Mandat misji

1. Misja będzie wspierać reformę sektora bezpieczeństwa w zakresie policji, mając odniesienie do wymiaru sprawiedliwości. Poprzez monitorowanie, udzielanie wsparcia i doradztwo, a także poprzez podkreślanie wymiaru strategicznego EUPOL RD Kongo:
 - przyczynia się do reformy i restrukturyzacji krajowej policji kongijskiej, wspierając ustanowienie skutecznych, profesjonalnych oraz wieloetnicznych/zintegrowanych sił policyjnych, uwzględniając wagę policji znajdującej się w pobliżu w całym kraju, władze kongijskie są w pełni włączone w ten proces,
 - przyczynia się do zwiększenia współdziałania między policją a szerszym rozumianym systemem wymiaru sprawiedliwości,
 - przyczynia się do zapewnienia spójności całokształtu wysiłków na rzecz reformy sektora bezpieczeństwa,
 - ściśle współpracuje z EUSEC RD Kongo i z projektami Komisji Europejskiej oraz koordynując swoje działania z innymi uzgodnionymi na poziomie międzynarodowym staraniami w dziedzinie reformy policji i systemu wymiaru sprawiedliwości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 46 z 16.2.2007, str. 79.

2. Misja EUPOL RD Kongo nie ma uprawnień wykonawczych. Realizuje swoje zadania między innymi poprzez monitorowanie, udzielanie wsparcia i doradztwo.

3. Misja doradza państwom członkowskim i państwom trzecim oraz koordynuje i ułatwia w ramach swojej odpowiedzialności realizację ich projektów w dziedzinach dotyczących misji i wspierających jej cele.

Artykuł 3

Struktura misji i obszar rozmieszczenia

1. Misja dysponuje sztabem głównym w Kinszasie, w skład którego wchodzi:

- a) szef misji;
 - b) zespół doradców ds. policji na poziomie strategicznym;
 - c) zespół doradców ds. policji na poziomie operacyjnym;
 - d) zespół doradców prawnych na poziomie strategicznym i operacyjnym;
 - e) wsparcie administracyjne.
2. Funkcjonalny podział zadań przedstawia się następująco:
- a) eksperci włączeni do różnych grup roboczych zajmujących się reformą policji, jak też doradcy zajmujący kluczowe stanowiska w Komitecie monitorującym reformę policji, przewidzianym przez władze kongijskie;
 - b) eksperci przydzieleni do krajowej policji kongijskiej, w szczególności zajmujący kluczowe stanowiska, jak również przydzieleni do wsparcia policji sądowej oraz sił policyjnych zajmujących się utrzymaniem porządku;
 - c) osoby zajmujące się powiązaniem z wymiarem sprawiedliwości w dziedzinie prawa karnego, które mają włączyć się do działań w dziedzinie policji w kontekście wymiaru sprawiedliwości i kontynuować prace nad ważnymi aspektami reformy wymiaru sprawiedliwości, w tym dotyczącymi wojskowego prawa karnego;
 - d) eksperci, którzy mają przyczynić się do prac związanych z aspektami horyzontalnymi reformy sektora bezpieczeństwa.

3. Obszarem rozmieszczenia jest Kinszasa. Ze względu na wynikające z mandatu implikacje geograficzne misji dla całości obszaru DRK może zaistnieć konieczność rozmieszczenia i tymczasowej obecności ekspertów w poszczególnych prowincjach, zgodnie ze wskazówkami szefa misji lub upoważnionej

przez niego w tym celu osoby oraz w zależności od sytuacji w aspekcie bezpieczeństwa.

Artykuł 4

Planowanie

Szef misji opracowuje plan operacyjny (OPLAN) misji w celu przedstawienia go do zatwierdzenia przez Radę. W zadaniu tym szefa misji wspiera Sekretariat Generalny Rady.

Artykuł 5

Szef misji

1. Na stanowisko szefa misji mianuje się komisarza Adlió Ruvivo Custódio.
2. Szef misji sprawuje kontrolę operacyjną nad misją EUPOL RD Kongo i odpowiada za bieżące zarządzanie jej operacjami.
3. Organy krajowe przekazują kontrolę operacyjną szefowi misji EUPOL RD Kongo.
4. Szef misji jest odpowiedzialny za nadzór dyscyplinarny nad personelem. Działania dyscyplinarne w odniesieniu do oddelegowanego personelu są podejmowane przez odpowiedni organ krajowy lub organ UE.
5. W celu realizacji budżetu misji jej szef podpisuje umowę z Komisją Europejską.
6. Szef misji współpracuje ściśle ze SPUE.
7. Szef misji dokłada starań, aby EUPOL RD Kongo ściśle koordynował swoje działania z rządem Demokratycznej Republiki Kongo, z Organizacją Narodów Zjednoczonych poprzez misję MONUC, a także z państwami trzecimi zaangażowanymi w reformę sektora bezpieczeństwa (aspekty policyjne i odniesienie do wymiaru sprawiedliwości).
8. Szef misji zapewnia, by misja była należycie widoczna.

Artykuł 6

Personel

1. Eksperti działający w ramach misji są oddelegowani przez państwa członkowskie i przez instytucje UE. Każde państwo członkowskie lub instytucja ponosi koszty związane z oddelegowanymi przez siebie ekspertami, włącznie z kosztami podróży do DRK i z tego kraju, wynagrodzeniem, opieką medyczną oraz dodatkami innymi niż dietyienne.
2. W zależności od potrzeb misja zatrudnia na podstawie umów międzynarodowy personel cywilny oraz personel miejscowy.

3. Eksperci misji pozostają pod kierownictwem swojego państwa członkowskiego lub do tego uprawnionej instytucji UE i wykonują swoje obowiązki oraz działają na rzecz misji. Zarówno podczas trwania misji, jak i po jej zakończeniu eksperci zachowują najwyższy poziom dyskrecji w odniesieniu do wszelkich faktów i informacji mających związek z misją.

Artykuł 7

Struktura dowodzenia

1. Misja, będąc operacją zarządzania kryzysowego, ma jednolitą strukturę dowodzenia.
2. Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) zapewnia kontrolę polityczną i kierownictwo strategiczne.
3. SG/WP udziela wytycznych szefowi misji za pośrednictwem SPUE.
4. Szef misji kieruje misją i odpowiada za bieżące zarządzanie.
5. Szef misji składa sprawozdanie SG/WP za pośrednictwem SPUE.
6. SPUE składa sprawozdanie Radzie za pośrednictwem SG/WP.

Artykuł 8

Kontrola polityczna i kierownictwo strategiczne

1. W ramach odpowiedzialności Rady Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa sprawuje kontrolę polityczną i kierownictwo strategiczne misji. Rada upoważnia niniejszym Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa do podejmowania stosownych decyzji zgodnie z art. 25 Traktatu. Upoważnienie to zawiera uprawnienie do zmiany planu operacyjnego (OPLAN). Obejmuje ono również uprawnienia niezbędne do podejmowania decyzji w sprawie mianowania szefa misji. Uprawnienie do podejmowania decyzji w odniesieniu do celów i zakończenia misji nadal spoczywa w gestii Rady, wspomaganej przez SG/WP.
2. Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa w regularnych odstępach czasu przedstawia sprawozdania Radzie.
3. KPiB otrzymuje w regularnych odstępach czasu sprawozdania od szefa misji. W razie potrzeby KPiB może zapraszać szefa misji na swoje posiedzenia.

Artykuł 9

Ustalenia finansowe

1. Kwota referencyjna przewidziana na pokrycie wydatków związanych z misją wynosi 5 500 000 EUR.
2. Do wydatków finansowanych w ramach kwoty określonej w ust. 1 mają zastosowanie następujące przepisy:
 - a) wydatki są zatwierdzane zgodnie z regułami i procedurami Wspólnoty Europejskiej mającymi zastosowanie do budżetu, z zastrzeżeniem, że żadne zaliczki nie są własnością Wspólnoty. Obywatele państw trzecich są dopuszczeni do uczestniczenia w przetargach;
 - b) szef misji składa szczegółowe sprawozdania Komisji, przez którą jest nadzorowany, o działaniach podjętych w ramach swojej umowy.
3. Ustalenia finansowe uwzględniają wymogi operacyjne misji, w tym wymogi kompatybilności sprzętu.
4. Wydatki związane z misją kwalifikują się od dnia wejścia w życie niniejszego wspólnego działania.

Artykuł 10

Udział państw trzecich

1. Bez uszczerbku dla autonomii decyzyjnej UE i dla jej jednolitych ram instytucjonalnych, państwa trzecie mogą zostać zaproszone do wniesienia wkładu do misji przy założeniu, że ponoszą one koszty oddelegowanego przez siebie personelu, w tym koszty wynagrodzenia, ubezpieczenia od wszelkich rodzajów ryzyka, dodatków oraz kosztów podróży do DRK i z tego kraju, oraz że wnoszą stosowny wkład dla pokrycia wydatków związanych z działaniem misji.
2. Państwa trzecie wnoszące wkład do misji mają te same prawa i obowiązki w odniesieniu do bieżącego zarządzania misją, co państwa członkowskie UE.
3. Rada upoważnia KPiB do podejmowania stosownych decyzji dotyczących akceptacji proponowanych wkładów i do ustanowienia Komitetu Uczestników.
4. Szczegółowe uzgodnienia dotyczące udziału państw trzecich są przedmiotem umowy zawartej zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 Traktatu. Wspierający prezydencję Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel może negocjować takie uzgodnienia w jej imieniu. W przypadku gdy UE i państwo trzecie zawarły umowę ustanawiającą ramy dla udziału tego państwa trzeciego w operacjach zarządzania kryzysowego UE, postanowienia umowy mają zastosowanie w kontekście tej misji.

Artykuł 11

Koordinacja

1. Rada i Komisja, każda w ramach swoich kompetencji, zapewniają spójność pomiędzy realizacją niniejszego wspólnego działania a zewnętrznymi działaniami Wspólnoty zgodnie z art. 3 akapit drugi Traktatu. Rada i Komisja współpracują na rzecz osiągnięcia tego celu. Ustalenia dotyczące koordynacji są wprowadzane w Kinszasie oraz w Brukseli.

2. Bez uszczerbku dla struktury dowodzenia, szef misji działa w ścisłej współpracy z delegacją Komisji.

3. Bez uszczerbku dla struktury dowodzenia, szef misji EUSEC RD Kongo oraz szef misji EUPOL RD Kongo zapewniają ścisłą koordynację między obiema misjami i dążą do synergii między nimi, w szczególności w kontekście aspektów horyzontalnych reformy sektora bezpieczeństwa w DRK, jak również w ramach mutualizacji funkcji pomiędzy dwiema misjami.

4. Zgodnie ze swoim mandatem SPUE dba o spójność działań wykonywanych przez misję EUPOL RD Kongo oraz misję EUSEC RD Kongo. Przyczynia się on do koordynacji, która prowadzona jest wraz z innymi międzynarodowymi podmiotami zaangażowanymi w reformę sektora bezpieczeństwa w DRK.

5. Szef misji współpracuje z innymi obecnymi międzynarodowymi podmiotami, w szczególności z MONUC oraz z państwami trzecimi zaangażowanymi w DRK.

Artykuł 12

Udostępnianie informacji niejawnych

1. SG/WP jest upoważniony do udostępniania państwom trzecim stowarzyszonym z niniejszym wspólnym działaniem informacji i dokumentów niejawnych UE, powstałych do celów operacyjnych, objętych klauzulą niejawności do poziomu „CONFIDENTIEL UE”, zgodnie z przepisami Rady dotyczącymi bezpieczeństwa ⁽¹⁾.

2. SG/WP jest upoważniony, w zależności od potrzeb operacyjnych misji, do udostępniania Organizacji Narodów Zjednoczonych informacji i dokumentów niejawnych UE, powstałych do celów operacyjnych, objętych klauzulą niejawności do poziomu „RESTREINT UE”, zgodnie z przepisami Rady dotyczącymi bezpieczeństwa. W tym celu dokonuje się uzgodnień na szczeblu lokalnym.

⁽¹⁾ Decyzja 2001/264/WE (Dz.U. L 101 z 11.4.2001, str. 1). Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2005/952/WE (Dz.U. L 346 z 29.12.2005, str. 18).

3. W przypadku szczególnej i natychmiastowej potrzeby operacyjnej SG/WP jest upoważniony do udostępnienia państwu przyjmującemu informacji i dokumentów niejawnych UE, powstałych do celów operacyjnych, objętych klauzulą niejawności do poziomu „RESTREINT UE”, zgodnie z przepisami Rady dotyczącymi bezpieczeństwa. We wszystkich innych przypadkach takie informacje i dokumenty są udostępniane państwu przyjmującemu zgodnie z procedurami właściwymi dla poziomu współpracy państwa przyjmującego z UE.

4. SG/WP jest upoważniony do udostępnienia państwom trzecim stowarzyszonym z niniejszym wspólnym działaniem dokumentów jawnych UE związanych z treścią obrad Rady w odniesieniu do tej operacji objętych tajemnicą zawodową na podstawie art. 6 ust. 1 regulaminu wewnętrznego Rady (?).

Artykuł 13

Status misji i jej personelu

1. Status personelu misji, w tym, w odpowiednich przypadkach, przywileje, immunitety i wszelkie inne gwarancje niezbędne do wypełnienia i sprawnego funkcjonowania misji, ustalane są zgodnie z procedurą określoną w art. 24 Traktatu o Unii Europejskiej. Wspierający prezydencję Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel może negocjować takie uzgodnienia w jej imieniu.

2. Państwo członkowskie lub instytucja wspólnotowa, które oddelegowały członka personelu, są odpowiedzialne za uregulowanie wszelkich roszczeń związanych z oddelegowaniem wysuniętych przez tego członka personelu lub go dotyczących. Państwo członkowskie lub instytucja wspólnotowa, o których mowa, są odpowiedzialne za wnoszenie wszelkiego powództwa przeciwko oddelegowanemu członkowi personelu.

Artykuł 14

Bezpieczeństwo

1. Za bezpieczeństwo EUPOL RD Kongo odpowiedzialny jest szef misji.

2. Szef misji sprawuje tę odpowiedzialność zgodnie z wytycznymi UE dotyczącymi bezpieczeństwa personelu UE rozmieszczonego poza terytorium UE w ramach zadań operacyjnych na mocy tytułu V Traktatu i jego dokumentów uzupełniających.

⁽²⁾ Decyzja 2006/683/WE, Euratom (Dz.U. L 285 z 16.10.2006, str. 47). Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2007/4/WE, Euratom (Dz.U. L 1 z 4.1.2007, str. 9).

3. Zgodnie z planem operacyjnym OPLAN wszyscy członkowie personelu przechodzą odpowiednie szkolenie w zakresie bezpieczeństwa. Funkcjonariusz ds. bezpieczeństwa EUPOL RD Kongo regularnie przypomina o instrukcjach bezpieczeństwa.

Artykuł 15

Przegląd misji

Na podstawie sprawozdania Sekretariatu Generalnego Rady przedłożonego najpóźniej w marcu 2008 r. KPiB uzgadnia zalecenia dla Rady w celu podjęcia decyzji o możliwym przekształceniu dwóch misji: EUSEC RD Kongo oraz EUPOL RD Kongo w jedną misję.

Artykuł 16

Wejście w życie, okres obowiązywania i wydatki

Niniejsze wspólne działanie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2007 r.

Niniejsze wspólne działanie obowiązuje do dnia 30 czerwca 2008 r.

Artykuł 17

Publikacja

Niniejsze wspólne działanie zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 12 czerwca 2007 r.

W imieniu Rady

W. SCHÄUBLE

Przewodniczący

WSPÓLNE DZIAŁANIE RADY 2007/406/WPZiB**z dnia 12 czerwca 2007 r.****w sprawie misji doradczej i pomocowej Unii Europejskiej w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa Demokratycznej Republiki Konga (DRK) (EUSEC DR Konga)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 14, art. 25 akapit trzeci oraz art. 28 ust. 3, akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W odpowiedzi na oficjalne zaproszenie rządu Demokratycznej Republiki Konga (DRK) w dniu 2 maja 2005 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2005/355/WPZiB w sprawie misji doradczej i pomocowej Unii Europejskiej w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa Demokratycznej Republiki Konga (DRK) ⁽¹⁾ – (EUSEC DR Konga), w szczególności z myślą o wsparciu procesu transformacji w Demokratycznej Republice Konga, w tym stworzenia przekształconej i zintegrowanej krajowej armii utworzonej w wyniku kompleksowego i obejmującego wszystkie strony porozumienia podpisanego przez partie kongijskie w Pretorii w dniu 17 grudnia 2002 r., po którym podpisano akt końcowy w dniu 2 kwietnia 2003 r. w Sun City.
- (2) Przeprowadzenie wyborów w DRK w 2006 r. w następstwie ratyfikacji w 2005 r. konstytucji trzeciej republiki Konga oznaczało koniec procesu transformacji i pozwoliło na stworzenie w 2007 r. rządu; przyjęty przez niego program przewiduje w szczególności kompleksową reformę sektora bezpieczeństwa, wypracowanie koncepcji krajowej, jak również priorytetowe działania reformatorskie w dziedzinie policji, sił zbrojnych oraz sprawiedliwości.
- (3) Organizacja Narodów Zjednoczonych potwierdziła w drodze kilku rezolucji Rady Bezpieczeństwa swoje poparcie dla procesu transformacji i reformy sektora bezpieczeństwa i prowadzi w DRK misję Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga (MONUC), która przyczynia się do bezpieczeństwa i stabilności tego kraju. W dniu 15 maja 2007 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję 1756 (2007), która przedłuża mandat misji MONUC i umożliwia jej udział – przy ścisłej koordynacji z innymi międzynarodowymi partnerami, a w szczególności z Unią Europejską (EU) – w wysiłkach mających na celu wsparcie rządu we wstępnym procesie planowania reformy sektora bezpieczeństwa.
- (4) UE dowiodła stałego poparcia dla procesu transformacji w DRK oraz dla reformy sektora bezpieczeństwa, między innymi przez przyjęcie dwóch innych wspólnych działań: wspólnego działania 2004/847/WPZiB z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie misji policyjnej Unii Europejskiej w Kinszasie (DRK) dotyczącej zintegrowanej jednostki policji (EUPOL „Kinszasa”) ⁽²⁾ oraz wspólnego działania 2006/319/WPZiB z dnia 27 kwietnia 2006 r. w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej wspierającej misję obserwacyjną Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga (MONUC) podczas wyborów ⁽³⁾ (operacja EUFOR DR Konga).
- (5) Zdając sobie sprawę z korzyści z ogólnego podejścia łączącego różne podjęte inicjatywy UE wskazała w przyjętych przez Radę konkluzjach z dnia 15 września 2006 r. swoją gotowość do zapewnienia, w ścisłej współpracy z Organizacją Narodów Zjednoczonych, koordynacji wysiłków podejmowanych przez społeczność międzynarodową w sektorze bezpieczeństwa w celu wsparcia w tej dziedzinie władz kongijskich.
- (6) W dniu 14 maja 2007 r. Rada zatwierdziła zmodyfikowaną ogólną koncepcję kontynuowania misji doradczej i pomocowej w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa w DRK.
- (7) W dniu 14 maja 2007 r. Rada zatwierdziła koncepcję działań operacyjnych dotyczącą misji policyjnej w ramach Wspólnej Polityki Zagranicznej i Obrony w zakresie reformy systemu bezpieczeństwa, mającej odniesienie do wymiaru sprawiedliwości w Demokratycznej Republice Konga, zwanej EUPOL DR Kongo. W dniu 12 czerwca 2007 r. Rada przyjęła wspólne działanie Rady w sprawie misji policyjnej w zakresie reformy systemu bezpieczeństwa, mającej odniesienie do wymiaru sprawiedliwości w Demokratycznej Republice Konga (EUPOL DR Kongo). Misja ta zastąpi misję EUPOL Kinszasa.
- (8) Należy sprzyjać synergii pomiędzy obiema misjami, EUPOL DR Kongo i EUSEC DR Kongo, z jednoczesnym uwzględnieniem perspektywy możliwego ich scalenia.
- (9) Aby wzmocnić spójność działań UE w DRK należałoby zapewnić w Kinszasie, jak też w Brukseli, możliwie najściślejszą koordynację między różnymi podmiotami UE, w szczególności poprzez odpowiednie uzgodnienia. Ze względu na sprawowany przez siebie mandat, specjalny przedstawiciel UE (SPUE) w regionie Wielkich Jezior Afrykańskich powinien odegrać ważną rolę w tym zakresie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 112 z 3.5.2005, str. 20. Wspólne działanie ostatnio zmienione wspólnym działaniem 2007/192/WPZiB (Dz.U. L 87 z 28.3.2007, str. 22).

⁽²⁾ Dz.U. L 367 z 14.12.2004, str. 30. Wspólne działanie ostatnio zmienione wspólnym działaniem 2006/913/WPZiB (Dz.U. L 346 z 9.12.2006, str. 67).

⁽³⁾ Dz.U. L 116 z 29.4.2006, str. 98. Wspólne działanie zmienione wspólnym działaniem 2007/147/WPZiB (Dz.U. L 64 z 2.3.2007, str. 44).

- (10) W dniu 15 lutego 2007 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2007/112/WPZiB⁽¹⁾ w sprawie mianowania pana Roelanda VAN DE GEERA nowym specjalnym przedstawicielem Unii Europejskiej (SPUE) w regionie Wielkich Jezior Afrykańskich.
- (11) Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel (SG/WP) do Spraw Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa w wystosowanym do rządu DRK liście z dnia 11 maja 2007 r. wypowiedział się w sprawie przedłużenia zaangażowania UE.
- (12) Wspólne działanie 2005/355/WPZiB było wielokrotnie zmieniane w celu wzmocnienia misji, w szczególności poprzez wspólne działanie 2005/868/WPZiB dotyczące realizacji projektu wsparcia technicznego mającego na celu modernizację łańcucha płatności ministerstwa obrony DRK oraz poprzez wspólne działanie 2007/192/WPZiB dotyczące stworzenia jednostki odpowiedzialnej za wspieranie konkretnych projektów finansowanych lub realizowanych przez państwa członkowskie oraz poprzez doradców na szczeblu administracji wojskowej w poszczególnych prowincjach. Mandat misji kończy się w dniu 30 czerwca 2007 r. i powinien zostać przedłużony oraz zmodyfikowany w świetle znowelizowanej koncepcji działania misji.
- (13) Ze względu na klarowność należy zastąpić wymienione wyżej wspólne działania wraz z kolejnymi zmianami nowym wspólnym działaniem.
- (14) Państwa trzecie powinny brać udział w projekcie zgodnie z ogólnymi wytycznymi określonymi przez Radę Europejską.
- (15) Obecna sytuacja w zakresie bezpieczeństwa w Demokratycznej Republice Konga (DRK) może ulec pogorszeniu, wywołując potencjalnie poważne reperkusje wpływające na proces umacniania demokracji, państwa prawnego oraz międzynarodowego i regionalnego bezpieczeństwa. Dalsze zaangażowanie wysiłków politycznych i zasobów UE przyczyni się do umocnienia stabilności w regionie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE DZIAŁANIE:

Artykuł 1

Misja

1. Unia Europejska (UE) prowadzi misję doradczą i pomocową w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa Demokratycznej Republiki Konga (DRK), zwaną EUSEC DR Konga, mając na celu przyczynienie się do zakończenia integracji różnych frakcji zbrojnych w DRK oraz do podejmowanych przez Kongo wysiłków na rzecz restrukturyzacji oraz odbudowy armii kongijskiej. Misja winna udzielać rady i pomocy bezpośrednio właściwym władzom kongijskim lub za pośrednictwem konkretnych projektów, dbając o promocję polityki zgodnej z prawami człowieka oraz międzynarodowym prawem humanitarnym, normami demokratycznymi i zasadami dobrych rządów, przejrzystości i poszanowania państwa prawnego.

2. Misja działa zgodnie z mandatem określonym w art. 2.

Artykuł 2

Mandat misji

Misja ma na celu, w ścisłej współpracy i koordynacji z innymi podmiotami społeczności międzynarodowej, w szczególności z Organizacją Narodów Zjednoczonych, oraz poprzez dążenie do realizacji celów określonych w art. 1, udzielenie konkretnego wsparcia w dziedzinie reformy sektora bezpieczeństwa w DRK, jak to zostało określone w zmodyfikowanej ogólnej koncepcji, w tym:

- a) zapewnienie władzom kongijskim doradztwa oraz wsparcia w ich działaniach na rzecz integracji, restrukturyzacji i odbudowy armii kongijskiej, w szczególności przez:
- przyczynienie się do opracowania różnych krajowych koncepcji politycznych, w tym do prac nad aspektami horyzontalnymi obejmującymi całość dziedzin związanych z reformą sektora bezpieczeństwa w DRK;
 - zapewnienie wsparcia komitetom oraz organom związanym z tymi pracami, jak również przyczynienie się do określenia priorytetów oraz konkretnych potrzeb Kongijczyków;
- b) prowadzenie i zakończenie realizacji projektu wsparcia technicznego dotyczącego modernizacji łańcucha płatności Ministerstwa Obrony DRK, zwanego dalej „projektem dotyczącym łańcucha płatności”, tak aby wykonać zadania określone w ogólnej koncepcji w odniesieniu do tego projektu;
- c) identyfikacja różnych projektów i opcji, w zakresie których Unia Europejska lub państwa członkowskie mogą zdecydować o udzieleniu wsparcia w dziedzinie reformy sektora bezpieczeństwa i przyczynienie się do ich opracowania;
- d) nadzór i zapewnienie realizacji – we współpracy z Komisją – konkretnych projektów finansowanych lub inicjowanych przez państwa członkowskie w ramach celów misji;
- oraz
- e) przyczynia się do zapewnienia spójności wysiłków podejmowanych w dziedzinie reformy systemu bezpieczeństwa.

Artykuł 3

Struktura misji

Misja ma następującą strukturę:

- a) biuro w Kinszasie, w skład którego wchodzi:
- kierownictwo misji;
 - eksperci, którzy zajmują stanowiska w zespole odpowiedzialnym za udział w pracach związanych z reformą sektora bezpieczeństwa prowadzonych przez administrację kongijską na szczeblu międzyresortowym; oraz

⁽¹⁾ Dz.U. L 46 z 16.2.2007, str. 79.

- eksperci, którzy zajmują stanowiska w jednostce odpowiedzialnej w szczególności za ustalanie i wspieranie konkretnych projektów finansowanych lub realizowanych przez państwa członkowskie;
- b) doradcy, którzy zajmują kluczowe stanowiska w administracji centralnej ministerstwa obrony w Kinszasie oraz we władzach regionalnych podlegających temu ministerstwu obrony;
- c) zespół odpowiedzialny za projekt dotyczący łańcucha płatności w składzie:
 - szef projektu, z siedzibą w Kinszasie, mianowany przez szefa misji i działający pod jego zwierzchnictwem;
 - dział „doradztwo, ekspertyza i realizacja”, z siedzibą w Kinszasie, złożony z personelu niezwiązanego ze sztabem generalnym zintegrowanych brygad, w tym lotny zespół ekspertów uczestniczący w kontrolach personelu wojskowego zintegrowanych brygad; oraz
 - eksperci związani ze sztabem generalnym zintegrowanych brygad.

Artykuł 4

Plan realizacji

Szef misji, z pomocą Sekretariatu Generalnego Rady, przygotowuje zmieniony plan realizacji misji (OPLAN), który jest zatwierdzany przez Radę.

Artykuł 5

Szef misji

1. Generał Pierre Michel JOANA zostaje mianowany szefem misji. Szef misji odpowiada za bieżące zarządzanie misją oraz za sprawy personalne i dyscyplinarne.
2. W ramach mandatu misji, o którym mowa w art. 2 lit. d) szef misji jest upoważniony do korzystania z wkładów finansowych państw członkowskich. W tym celu szef misji zawiera porozumienie z zainteresowanymi państwami członkowskimi. W porozumieniu takim określone są w szczególności szczegółowe zasady odpowiadania na wszelkiego rodzaju skargi wnoszone przez osoby trzecie, w zakresie szkód zaistniałych z powodu działań lub zaniechania działań ze strony szefa misji w związku z wykorzystaniem środków finansowych udostępnionych mu przez uczestniczące państwa członkowskie.

W żadnym przypadku UE ani SG/WP nie ponoszą odpowiedzialności wobec uczestniczących państw członkowskich za działania lub zaniechania działań ze strony szefa misji w związku z wykorzystaniem środków finansowych tych państw.

3. W celu wykonania budżetu misji szef misji podpisuje umowę z Komisją Europejską.
4. Szef misji współpracuje ściśle ze SPUE.

Artykuł 6

Personel

1. Eksperci misji są oddelegowani przez państwa członkowskie i instytucje UE. Z wyjątkiem kosztów dotyczących szefa misji, każde państwo członkowskie lub instytucja ponosi koszty związane z oddelegowanymi przez siebie ekspertami, włącznie z kosztami podróży do DRK i z tego kraju, wynagrodzeniem, opieką medyczną oraz dodatkami innymi niż dietyienne.
2. W zależności od potrzeb misja zatrudnia na podstawie umów międzynarodowy personel cywilny oraz personel miejscowy.
3. Wszyscy eksperci misji pozostają pod kierownictwem odpowiedniego państwa członkowskiego lub uprawnionej do tego instytucji UE i wykonują swoje obowiązki oraz działają na rzecz misji. Zarówno podczas trwania misji, jak i po jej zakończeniu, eksperci zachowują najwyższy poziom dyskrecji w odniesieniu do wszelkich faktów i informacji mających związek z misją.

Artykuł 7

Struktura dowodzenia

1. Misja ma jednolitą strukturę dowodzenia.
2. Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) sprawuje kontrolę polityczną i kierownictwo strategiczne.
3. Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel udziela wytycznych szefowi misji za pośrednictwem SPUE.
4. Szef misji dowodzi misją i odpowiada za bieżące zarządzanie.
5. Szef misji składa sprawozdanie SG/WP za pośrednictwem SPUE.
6. Specjalny Przedstawiciel Unii Europejskiej (SPUE) składa sprawozdanie Radzie za pośrednictwem SG/WP.

Artykuł 8

Kontrola polityczna i kierownictwo strategiczne

1. W ramach odpowiedzialności Rady, Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa sprawuje kontrolę polityczną i kierownictwo strategiczne misji. Rada upoważnia Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa do podejmowania stosownych decyzji zgodnie z art. 25 Traktatu. Upoważnienie to zawiera uprawnienie do zmiany planu wprowadzenia w życie i struktury dowodzenia. Obejmuje ono również uprawnienia do podejmowania dalszych decyzji w sprawie powoływania szefa misji. Uprawnienie do podejmowania decyzji w odniesieniu do celów i zakończenia misji nadal spoczywa na Radzie, wspomaganej przez SG/WP.

2. SPUE udziela szefowi misji wytycznych politycznych, niezbędnych do jego działania na szczeblu lokalnym.
3. Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa regularnie przedstawia sprawozdania Radzie.
4. KPiB otrzymuje w regularnych odstępach czasu sprawozdania od szefa misji. KPiB może w razie potrzeby zaprosić szefa misji na swoje posiedzenia.

Artykuł 9

Ustalenia finansowe

1. Kwota referencyjna przewidziana na pokrycie wydatków związanych z misją wynosi 9 700 000 EUR.
2. Do wydatków finansowanych w ramach kwoty określonej w ust. 1 mają zastosowanie następujące przepisy:
 - a) wydatki są zatwierdzane zgodnie z regułami i procedurami Wspólnoty mającymi zastosowanie do budżetu, z zastrzeżeniem, że żadne zaliczki nie są własnością Wspólnoty. Obywatele państw trzecich są dopuszczeni do uczestniczenia w przetargach;
 - b) szef misji składa szczegółowe sprawozdania Komisji, przez którą jest nadzorowany, o działaniach podjętych w ramach swojej umowy.
3. Ustalenia finansowe uwzględniają wymogi operacyjne misji, w tym wymogi kompatybilności sprzętu.
4. Wydatki związane z misją kwalifikują się od momentu wejścia w życie niniejszego wspólnego działania.

Artykuł 10

Udział państw trzecich

1. Bez uszczerbku dla autonomii decyzyjnej UE i dla jej jednolitych ram instytucjonalnych, państwa trzecie mogą zostać zaproszone do wniesienia wkładu do misji przy założeniu, że ponoszą one koszty oddelegowanego przez siebie personelu, w tym koszty wynagrodzenia, ubezpieczenia od wszelkiego rodzaju ryzyka, diet dziennych oraz koszty podróży do DRK i z tego kraju, oraz że wnoszą stosowny wkład dla pokrycia wydatków związanych z działaniem misji.
2. Państwa trzecie wnoszące wkład do misji mają te same prawa i obowiązki w odniesieniu do bieżącego zarządzania misją, co państwa członkowskie UE.
3. Rada upoważnia KPiB do podejmowania stosownych decyzji dotyczących akceptacji proponowanych wkładów i do ustanowienia Komitetu Uczestników.

4. Szczegółowe uzgodnienia dotyczące udziału państw trzecich są przedmiotem umowy zawartej zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 Traktatu. Wspierający Prezydencję Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel może negocjować takie uzgodnienia w jej imieniu. W przypadku gdy UE i państwo trzecie zawarły umowę ustanawiającą ramy dla udziału tego państwa trzeciego w operacjach zarządzania kryzysowego UE, postanowienia tej umowy mają zastosowanie w kontekście misji.

Artykuł 11

Spójność i koordynacja

1. Rada i Komisja, każda w ramach swoich kompetencji, zapewniają spójność pomiędzy realizacją niniejszego wspólnego działania a innymi zewnętrznymi działaniami Wspólnoty zgodnie z art. 3 akapit drugi Traktatu. Rada i Komisja współpracują na rzecz osiągnięcia tego celu. Ustalenia dotyczące koordynacji działań UE w DRK przyjmuje się w Kinszasie, jak również w Brukseli.
2. Bez uszczerbku dla struktury dowodzenia, szef misji działa również w ścisłej współpracy z delegacją Komisji.
3. Bez uszczerbku dla struktury dowodzenia, szef misji EUSEC DR Konga oraz szef misji EUPOL DR Konga ściśle koordynują swoje działania i dążą do synergii między obiema misjami, w szczególności w kontekście aspektów horyzontalnych reformy sektora bezpieczeństwa w DRK oraz w ramach podziału funkcji między obiema misjami.
4. Zgodnie ze swoim mandatem SPUE zapewnia spójność między działaniami misji EUSEC i działaniami misji EUPOL DR Konga. Przyczynia się on do koordynacji, która prowadzona jest wraz z innymi międzynarodowymi podmiotami zaangażowanymi w reformę sektora bezpieczeństwa w DRK.

5. Szef misji współpracuje z innymi obecnymi międzynarodowymi podmiotami, w szczególności z MONUC oraz z państwami trzecimi zaangażowanymi w DRK.

Artykuł 12

Udostępnianie informacji niejawnych

1. SG/WP jest upoważniony do udostępniania państwom trzecim, które przyłączą się do niniejszego wspólnego działania, informacji i dokumentów niejawnych UE, powstałych do celów operacyjnych, objętych klauzulą niejawności do poziomu „CONFIDENTIEL UE”, zgodnie z przepisami Rady dotyczącymi bezpieczeństwa⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Decyzja 2001/264/WE (Dz.U. L 101 z 11.4.2001, str. 1). Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2005/952/WE (Dz.U. L 346 z 29.12.2005, str. 18).

2. SG/WP jest upoważniony, zgodnie z potrzebami operacyjnymi misji, do udostępniania Organizacji Narodów Zjednoczonych informacji i dokumentów niejawnych UE, powstałych do celów operacyjnych, objętych klauzulą niejawności do poziomu „RESTREINT UE”, zgodnie z przepisami Rady dotyczącymi bezpieczeństwa. W tym celu zostaną sporządzone uzgodnienia lokalne.

3. W przypadku szczególnej i natychmiastowej potrzeby operacyjne SG/WP jest upoważniony do udostępnienia państwu przyjmującemu informacji i dokumentów niejawnych UE, powstałych do celów operacyjnych, objętych klauzulą niejawności do poziomu „RESTREINT UE”, zgodnie z przepisami Rady dotyczącymi bezpieczeństwa. We wszystkich innych przypadkach takie informacje i dokumenty są udostępniane państwu przyjmującemu zgodnie z procedurami właściwymi dla poziomu współpracy państwa przyjmującego z UE.

4. SG/WP jest upoważniony do udostępnienia państwom trzecim, które przyłączają się do niniejszego wspólnego działania, dokumentów jawnych UE związanych z treścią obrad Rady w odniesieniu do operacji i objętych tajemnicą zawodową na podstawie art. 6 ust. 1 regulaminu wewnętrznego Rady⁽¹⁾.

Artykuł 13

Status misji i jej personelu

1. Status personelu misji, w tym, w odpowiednich przypadkach, przywileje, immunitety i wszelkie inne gwarancje niezbędne do wypełnienia i sprawnego funkcjonowania misji, ustalane są zgodnie z procedurą określoną w art. 24 Traktatu. Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel wspomagający prezydencję może negocjować takie uzgodnienia w jej imieniu.

2. Państwo członkowskie lub instytucja wspólnotowa, które oddelegowały członka personelu, są odpowiedzialne za uregulowanie wszelkich roszczeń związanych z oddelegowaniem wysuniętych przez tego członka personelu lub go dotyczących. Państwo członkowskie lub instytucja wspólnotowa, o których mowa, są odpowiedzialne za wnoszenie wszelkiego powództwa przeciwko oddelegowanemu członkowi personelu.

Artykuł 14

Bezpieczeństwo

1. Za bezpieczeństwo EUSEC DR Konga odpowiedzialny jest szef misji.

2. Szef misji sprawuje tę odpowiedzialność zgodnie z wytycznymi UE dotyczącymi bezpieczeństwa personelu UE rozmieszczonego poza terytorium UE w ramach misji operacyjnej na mocy tytułu V Traktatu i jego dokumentów uzupełniających.

3. Zgodnie z planem operacyjnym (OPLAN) wszyscy członkowie personelu przechodzą odpowiednie szkolenie w zakresie bezpieczeństwa. Funkcjonariusz ds. bezpieczeństwa EUSEC DR Konga regularnie przypomina o instrukcjach bezpieczeństwa.

Artykuł 15

Przebieg misji

Na podstawie sprawozdania Sekretariatu Generalnego Rady przedłożonego najpóźniej w marcu 2008 r. KPiB uzgadnia zalecenia dla Rady w celu podjęcia decyzji o możliwym przekształceniu dwóch misji: EUSEC DR Konga oraz EUPOL DR Konga w jedną misję.

Artykuł 16

Wejście w życie i okres obowiązywania

Niniejsze wspólne działanie wchodzi w życie w dniu 1 lipca 2007 r.

Stosuje się do dnia 30 czerwca 2008 r.

Artykuł 17

Publikacja

Niniejsze wspólne działanie zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 12 czerwca 2007 r.

W imieniu Rady

W. SCHÄUBLE

Przewodniczący

⁽¹⁾ Decyzja 2006/683/WE, Euratom (Dz.U. L 285 z 16.10.2006, str. 47). Decyzja zmieniona decyzją 2007/4/WE, Euratom (Dz.U. L 1 z 4.1.2007, str. 9).